

Rév Mondó

IX. évfolyam 1. szám

2011 december

ingyenes

Agrostaar cup-apa-fiú

Gyalogtúra – pešia túra

Női futballcsapat – ženské futbalové mužstvo

Királyrév – Nagynyárád 2011.10.1.

Nárciszok napja – Deň narcisov

Glória éneklőcsoport – Zbor Glória

Borkóstoló – ochutnávka vína

Játszóház – kreatívna dielňa

Májális – majáles

Zöldség és gyümölcs kiállítás
výstava ovocia a zeleniny

**Minden kedves olvasónknak békés ünnepeket és sikerekben gazdag új évet kívánunk!
Prajeme Vám príjemné prežitie vianočných sviatkov a úspešný nový rok!**

Mögöttünk a 2011- es esztendő Tisztelt polgárok!

Önök ismét a Rév Mondó helyi lapot tartják a kezükben. Engedjék meg, hogy mint a község polgármestere, ismét az újság hasábjain keresztül szóljak kedves mindnyájukhoz. Ez egyben azt is jelenti, hogy ismét eltelt egy esztendő, hozva sok-sok gondot és örömet. Minden év végén akarva-akaratlan eszünkbe jutnak az év elején tett ígéreteink, terveink, amelyeket számon kérünk önmagunktól.

Ez így van a község életében is.

A 2011- es esztendőt már az új önkormányzattal kezdtük. Mindannyian ismerik képviselőtestületünk tagjait, hiszen községünk lakosságának szavazatai által kaptak jogot arra, hogy falunkat irányítsák és vezessék. Mindezek ismeretében azért engedjék meg, hogy bemutassam őket: Farkaš Alojz (alpolgármester), Erdélyi Csaba, Hirka Dušan, Bede Tünde, Mészáros Julianna, Mgr. Agócs Gergely, Gockert János, Martinkovič Margit és Kollárik Gyula. Higgyék el, ezek az emberek, akik önként vállalták ezt a megbízatást, nincsenek, és az elkövetkező esztendőben nem is lesznek könnyű helyzetben.

Ez az év nehéz volt nem csak a mi kis falunk, hanem minden település számára, hiszen évről évre egyre csökkennek a községeknek folyósított állami hozzájárulások. Úgy gondolom, 2011-ben is sok kihívásnak kellett megfelelnünk, és ilyen helyzetben csak a hatékony együttműködés és az ügyesség segíthetett. Az önkormányzat a nehézségek ellenére ebben az évben is igyekezett mindent megtenni falunk zavartalan működése, az itt élők komfortérzetének növelése, rövid- és hosszú távú fejlődése érdekében. A jobb életszínvonalért megküzdöttünk minden apróságért a fejlesztés terén, az a világméretű válság közepette Önök mégis érzékké, hogy a község minden nehézség, krízis ellenére lassú lépésekkel halad előre. Ahhoz, hogy ezeket a lépéseket továbbra is megtehessek

a közösség érdekében, bizony az önkormányzati képviselők az irányításommal sokszor hoznak és fognak hozni olyan nehéz döntéseket, amelyek nem lesznek népszerűek, nem fogják kiváltani az Önök tetszését, de szükségesek a falu további zökkenőmentes működéséhez. Kérek minden királyrévi lakost, nemtetszésüket, szitkaikat ne reájk szórják, hiszen ők csak az önként vállalt munkájukat végzik. Nemtetszésüket, haragjukat kérem irányítsák felém, hiszen a községért mindig a polgármester a felelős, és én

ezt a felelősséget mindig is vállaltam és vállalom. De higgyék el, a háttérből, a felelősség vállalása nélkül nagyon könnyű kritizálni és okosnak lenni.

Egy közösség, egy falu életét, jövőbe vetett hitét az mutatja, hogy mennyire képes megújulni. Királyrév Község Önkormányzata 2011-ben több sikeres pályázatot nyújtott be. Komoly, a község, de talán a térségünkben is fontos sikerről számolhatok be Önöknek a kultúrház felújításával kapcsolatban. A kultúrház felújítása a Leader program keretében, a Szlovák Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Minisztérium 107 531,37,- euró összegű támogatásával, közel 200 000,- eurós összértékben valósult meg. A kultúrház épületét 1975-ben adták át küldetésének és az elmúlt esztendőben ekkora horderejű javítások nem voltak rajta elvégezve. Nem sorolom, hogy mi minden lett felújítva, hiszen aki megnézi, láthatja, hogy minden meg volt mozgatva szinte az alapoktól egészen a tetőig. Minden lakost, érdeklődőt szívesen invitállok és kérem, nézze meg a felújított kultúrházunkat, amely épület magába foglalja a községi hivatalt, a könyvtárat és most már a nyugdíjasok számára egy kis helyiséget is. Bízom benne, hogy a falu lakói, idősebbek, fiatalok és az idelátogató kultúraszerető emberek mind-mind együtt olyan étellel tudják majd megtölteni, ami a helyi kulturális értékeinket, hagyományainkat

segít átörökíteni a jövő nemzedéke számára.

Bízom benne és remélem, hogy a felújított kultúrházunkat övni fogjuk és úgy fogjuk használni, hogy évekig szolgálhassa a község lakosait és az idelátogatókat, mert, ha a gazdasági helyzetet nézzük, szinte biztos vagyok benne, hogy az elkövetkező esztendőben nem lesz lehetőség további felújítások elvégzésére.

A nehéz gazdasági helyzet ellenére községünkben, Királyrévben a kultúrház felújításán kívül egyéb beruházások is folyamatban vannak. Sok szép családi ház épül, a Mészáros asztalosműhely új adminisztrációs épülettel bővül és az Agrostaar k.f.t.-ben is hatalmas beruházások valósulnak meg. Ezeknek mind-mind örülni kell, hiszen községünket fogják szépíteni.

2012-re az önkormányzatnak nincsenek merész tervei, hiszen az előrejelzések szerint még az ideinél is kevesebb pénz foglagnak kapni a községek az államtól. A kultúrház rekonstrukcióját kivitelező vállalatnak 2011-ben nem tudunk kifizetni mintegy 50 000,- euró értékű számlát. Tudni kell, hogy a támogatást utólagos visszatérítés (refundáció) rendszerében folyósítják, azaz hónapokkal a munka kivitelezése után, addig a vállalkozó pénze áll a befizetett munkában. A ki nem fizetett összeg az önrész.

Minden nehézség ellenére az önkormányzat tervei között szerepel benyújtani a Leader programba egy pályázatot a helyi utak megjavítására. Nagyon jó volna szervezni egy brigádmunkát, melynek keretében átfesthetnénk a templom és az iskola kerítését, valamint elvégezhetnénk olyan kisebb munkákat, amelyeket önerőből, összefogással önmagunk is meg tudnánk valósítani.

Zárszóként engedjék meg, hogy minden királyrévi polgárnak és minden embernek, aki bármivel is hozzájárult a mi kicsi községünk, Királyrév fejlődéséhez, szépítéséhez a 2011-es esztendőben tiszta szívből mondjak köszönetet.

Köszönöm.

Dr. Racsko Pál, polgármester

Önkormányzati képviselők

1. Erdélyi Csaba
  2. Hirka Dušan
  3. Bede Tünde
  4. Farkaš Alajos - **alpolgármester**
  5. Mészáros Julianna
  6. Mgr. Agócs Gergely
  7. Gockert János
  8. Martinkovič Margit
  9. Kollárik Gyula
- Önkormányzati bizottságok:**

Pénzügyi bizottság:

elnök: Farkaš Alajos
tagok: Bede Tünde, Szuh Gabriella

Építési-lakásügyi bizottság:

elnök: Mészáros Julianna
tagok: Gockert János, Bede Anna

Közürendi-szociális bizottság:

elnök: Mgr. Agócs Gergely
tagok: Mészáros Zoltán, Farago István, Ing. Gyalog Gabriella, Varsányi Péter

Mezőgazdasági és environmentális bizottság:

elnök: Hirka Dušan
tagok: Demeter Bertalan, Polák József, Bede Anna

Testnevelési, kulturális és művelődési bizottság:

elnök: Kollárik Gyula
tagok: Erdélyi Csaba, Bede Tünde, Dömény László, Varsányi Péter

Közérdekvédelmi és a köztisztviselők munkáját ellenőrző bizottság:

tagok: Farkaš Alajos, Gockert János, Mészáros Julianna, Martinkovič Margit

Polgári ügyek testülete:

PhDr. Racsko Pál, Farkaš Alajos, Hirka Dušan, Bede Tünde

Úrföld

Királyrév része 120 lakossal és sok gyerekkel. Sokan nem tudják, főleg a fiatalok, hogy valamikor Úrföld Tallóshoz tartozott. A monarchia idején Esterházy gróf

birtok volt, szeszgyárral. A birtok intézője itt lakott egy új házban, amelyben aztán iskola működött. Az öreg házak elején és végén laktak a cselédek, középen voltak a lóistállók. Az épület, ahol az intéző lakott, gyönyörű parkkal volt körülvéve. Sajnos mindebből semmi sem maradt, az iskola leégett, tégláit szétlopták a park elburjánzott. 1962-ben az akkori állami gazdaság (ÁG) építtetett egy új utcát a munkásainak 10 házat 20 lakással. A lakosok azóta fiatalabbakra cserélődtek és mivel az ÁG megszűnt Úrföldön, kénytelenek máshová utazni munka után. Aki ismerik a Nádszeget – Úrfölddel összekötő utat ezen a szakaszon rövidítenek. Naponta több 10 kamion is végig megy a falun. Van itt üzlet, kocsmák. A baj csak az, hogy nagyon kevés a buszjárat. Reggel 7 órakor három is bejön, aztán délután 2-ig semmi. Aki orvoshoz megy, az fél napját várakozással tölti. Mi itt nem vagyunk nagyigényűek, de helyi hangszóró közléseit pl. hogy nem lesz víz, vagy villany, orvos, mi is meghallgatnánk, és nagyon megköszönnénk.

Máme za sebou rok 2011 Vážení občania!

V ruke opäť držíte miestnu tlač Rév Mondó, a ja ako starosta obce využijem možnosť prihovoriť sa k Vám. Máme za sebou ďalší rok. Priniesol nám veľa problémov ale aj radosť. Koncom roka sa v myšlienkach človeka vynoria ciele a plány, ktoré si dal začiatkom roka a príde čas bilancovať.

Aj v živote obce je to tak.

Rok 2011 sme začali už s novým obecným zastupiteľstvom. Všetci ich poznáte, sú občanmi našej obce a na základe Vašich hlasov dostali dôveru a splnomocnenie k riadeniu obce. I napriek tomu mi dovoľte, aby som ich predstavil: Alojz Farkaš (zástupca starostu), Csaba Erdélyi, Dušan Hirka, Tünde Bedeová, Júliana Mészárosová, Mgr. Gergely Agócs, Ján Gockert, Margita Martinkovičová a Július Kollárik.

Verte mi, že títo ľudia, ktorí si dobrovoľne zobrali na seba toto poslanie, nie sú a ani v budúcnosti rokoch nebudú v jednoduchých situáciách.

Tento rok bol veľmi ťažký pre obce a mestá, nakoľko každý rok sa znižujú štátne príspevky pre samosprávy. V roku 2011 sme museli čeliť veľkým výzvam, a v takýchto situáciách môže pomôcť len spolupráca a šikovnosť. Obecné zastupiteľstvo napriek ťažkostiam vyvinulo maximálne úsilie, aby zabezpečilo chod a rozvoj obce. Uprostred svetovej hospodárskej krízy sme bojovali pre každú maličkosť v oblasti rozvoja, ale napriek ťažkej hospodárskej situácii obec pomaličky kráča vpred. K tomu, aby sme v týchto aktivitách naďalej mohli pokračovať, prijímajú poslanci obecného zastupiteľstva pod mojím vedením ťažké rozhodnutia. Budú ich musieť prijímať aj v budúcnosti. Niektoré z nich nebudú populárne a niekedy vo Vás vyvolajú aj hnev, ale sú potrebné k rozvoju. Preto Vás všetkých prosím, aby ste Vašu kritiku a hnev neadresovali poslancom obecného zastupiteľstva, ale mne, starostovi. Za obec je v najväčšej miere zodpovedný starosta, vždy som túto zodpovednosť bral na seba a vždy aj budem. Verte mi, že z „tej druhej strany“ a bez záťaže zodpovednosti sa veľmi ľahko kritizuje.

Budúcnosť našej obce závisí od toho, ako je schopná napredovať. Obecné zastupiteľstvo v Kráľovom Brode v roku 2011 vypracovalo a podalo viac úspešných projektov. Chcem Vás

informovať o najväčšom úspešnom projekte z pohľadu obce a širokého okolia. Je to projekt na rekonštrukciu kultúrneho domu. Získali sme na ňu dotáciu z Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky v rámci programu Leader vo výške 107 531,37,- eur. Rekonštrukčné práce boli vykonané v celkovej sume viac než 200 000,- eur. Budova kultúrneho domu bola odovzdaná do užívania v roku 1975 a od tej doby na nej neboli vykonané žiadne väčšie stavebné úpravy. Nechcem vymenovať, že aké stavebné úpravy boli vykonané, ale chcel by som každého občana a človeka, ktorý má o to záujem pozvať na prehliadku kultúrneho domu. Budete vidieť, že boli vykonané úpravy počnúc od základov až po strechu. V budove sa nachádza obecný úrad, knižnica a teraz už aj miestnosť pre dôchodcov. Verím tomu, že občania, skôr narodení, mládež, ale aj návštevníci, ktorí majú radi kultúru, pomôžu svojou činnosťou zachovať miestne kultúrne hodnoty, zvyky pre budúcu generáciu. Dúfam, že zrekonštruovaný kultúrny dom budeme chrániť a užívať tak, aby mohol slúžiť ešte ďalším generáciám. Z pohľadu hospodárskej situácie to nevyzerá tak, že v blízkej budúcnosti by sa dali získať financie na opravu.

Napriek ťažkej hospodárskej situácii prebiehali v obci okrem rekonštrukcie kultúrneho domu aj iné stavebné investície. Stavajú sa pekné rodinné domy, Stolarstvo Mészáros dokončuje stavbu novej administratívnej budovy a veľké stavebné investície prebiehajú vo firme Agrostaar s.r.o. Kráľov Brod. Z týchto investícií treba mať radosť, nakoľko skrášľia a zveľadujú našu

obec.

Na rok 2012 obecné zastupiteľstvo nemá veľké plány, nakoľko podľa prognóz dostanú obce menej financií od štátu než v roku 2011. Dodávateľovi rekonštrukčných prác nie sme schopný v roku 2011 vyplatiť faktúru vo výške 50 000,- eur (treba vedieť, že projekty fungujú na základe refundácie, t.j. peniaze dodávateľ získava po vyúčtovaní o niekoľko mesiacov, dovtedy náklady financuje z vlastných zdrojov). Nevypatená suma je vlastný náklad.

Napriek ťažkostiam plánuje obecné zastupiteľstvo vypracovať a podať projekt do programu Leader na rekonštrukciu miestnych komunikácií. Bolo by dobré zorganizovať brigádu, v rámci ktorej by sme mohli spoločnými silami vykonať menšie práce ako napr. prefarbiť oploenie okolo kostola, školy a vykonať iné menej náročné práce.

Každému občanovi obce Kráľov Brod a každému človekovi, ktorí v roku 2011 prispeli k rozvoju obce Kráľov Brod chcem z celého srdca vysloviť poďakovanie.

Ďakujem.

PhDr. Pavel Racsko, starosta

Poslanci obecného zastupiteľstva-Önkormányzati képviselők
2010 - 2014

Alojz Farkaš (zástupca starostu), Dušan Hirka, Júliana Mészárosová, Tünde Bedeová, Mgr. Gergely Agócs, PhDr. Pavel Racsko (starosta obce), Július Kollárik, Margita Martinkovičová, Csaba Erdélyi, Ján Gockert

Obecné zastupiteľstvo

1. Csaba Erdélyi
2. Dušan Hirka
3. Tünde Bedeová
4. Alojz Farkaš - zástupca starostu
5. Júliana Mészárosová
6. Mgr. Gergely Agócs
7. Ján Gockert
8. Margita Martinkovičová
9. Július Kollárik

Komisia obecného zastupiteľstva:

Komisia ekonomie:

predseda: Alojz Farkaš
členovia: Tünde Bedeová, Gabriela Szuhová

Komisia výstavby a bývania:

predseda: Júliana Mészárosová
členovia: Ján Gockert, Anna Bedeová

Komisia ochrany verejného poriadku a sociálnej komisie:

predseda: Mgr. Gergely Agócs
členovia: Zoltán Mészáros, Ing. Gabriela Gyalogová, Štefan Farago, Peter Varsányi

Poľnohospodárska komisia a komisia pre ochranu a tvorbu životného prostredia:

predseda: Dušan Hirka
členovia: Bartolomej Demeter, Jozef Polák, Anna Bedeová

Komisia pre telovýchovu, šport, kultúru a vzdelanie:

predseda: Július Kollárik
členovia: Csaba Erdélyi, Tünde Bedeová, Ladislav Dömény, Peter Varsányi

Komisia na ochranu verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov:

členovia: Alojz Farkaš, Ján Gockert, Júliana Mészárosová, Margita Martinkovičová

Vykonávatelia občianskych obradov:

PhDr. Pavel Racsko, Alojz Farkaš, Dušan Hirka, Tünde Bedeová

Slovenské Pole

V časti Kráľovho Brodu žije 120 dospelých a veľa detí. V dedine veľa ľudí, hlavne mládež nevie, že osada vskedy patrila k Tomášikove. V čase monarchie bol grófsky majer Esterházyovcov s liehovarom. Tu býval správca v novom dome, okolo bol krásny park. Neskôr tu potom zriadili školu. Bohužiaľ z toho neostalo nič, škola zhorela, tehly rozkradli a park je zarastený s burinou. V roku 1962 vtedajší štátny majetok postavil novú ulicu pre svojich zamestnancov. 10 domov, každý dom mal 2 byty. Obyvatelia ulice sa odvtedy vymenili, bývajú tam hlavne mladí ľudia a keďže ŠM už neexistuje, za prácu musia cestovať. Dnes Slovenské Pole je priečna cesta medzi Trsticami a Galantou. Vodiči, ktorý poznajú tú cestu, takisto skracujú. Denne tu prejde aj 10 kamiónov. Máme tu obchod a krčmu. Problém je len v tom, že málo autobusových spojov sem chodí. Ráno o siedmej chodia aj 3 a potom už len okolo 14.00. Kto ide len do dediny k lekárovi, pol dňa musí vyčkávať. My tu nie sme nároční, ale hlásenia miestneho rozhlasu - že nebude voda, elektrina, lekár - by sme radi vypočuli a veľmi by sme sa za to poďakovali.

Mária Seleštianská

Iskolánk és óvodánk életéből

Az óvoda és iskola a gyermek- és ifjúságnevelés legfontosabb intézményei. A hely, ahol formálódik, alakul, gazdagszik és táplálkozik a jövő nemzedéke. Falunkban az iskola és óvoda a 2011/12-es tanévet közös irányítással egy intézményként kezdte.

Óvodánkba 23 kisgyermek jár, ahol a vegyes korcsoportú gyermekekkel Szekeres Márta és Faragó Nóra óvónők foglalkoznak. Sokszínű, vidám tevékenység folyik itt. Az alkotó játékok mellett sokat rajzolnak, festenek, kézműveskednek a gyerekek. Meséket hallgatnak, báboznak, szókincs – és mozgásfejlesztő játékokat tanulnak. Jó időben az udvaron a homokozóban, mászókákon, hintákon érik jól magukat.

Iskolánkban a tanulók létszáma egyre kevesebb. Ősztől mindössze 21 kisdiák tanul két osztályban. Az elsőők és másodikosok együtt tanulnak Szikura Katalin tanító néni irányításával. A harmadik és negyedik osztály szintén közösen tanul, osztályfőnökük Forró Katalin.

Az iskolai klubot 12 tanuló látogatja, vezetőjük Czirák Darina tanítónő.

Iskolánkban két szakkör működik: bábkör és népi tánckör, mindkettőben lelkes munka folyik. Mivel iskolánk egyik fő célja gyermekek drámapedagógiai nevelése, ezért gyakran megyünk mese-és gyermekelőadásokra. Az ovisokkal együtt néztük meg a Hamupipóké, Korpás Éva műsorát Zsigárdon, Kolontos Palkót Dunaszerdahelyen, Gál Tamás mesés játékát Nádszegen, rendhagyó olvasási órát tartott Kozmár Katalin Alsószeliből, együtt játszottunk A papucsszaggató királykisasszonyok c. drámapedagógiai foglalkozáson is. Felsőszeliben ellátogattunk a kisállat-kiállításra is.

Az ovisokkal együtt készültünk a téli ünnepekre. Izgatottan vártuk a Mikulást, verses, zenés műsorral szórakoztatott bennünket Benes Ildikó és Póthe István. A szülőkkel együtt sütöttünk mézeskalácsot, kis karácsonyi műsorral készülünk az év legszebb ünnepére s bizonyára a fenyőfa alatt is lesz meglepetés, ajándék.

Az iskola és az óvoda együttműködése eddig is jó és eredményes volt, most így együtt még szorosabb, meghittebb és reméljük sikeresebb is lesz. Köszönjük a nekünk nyújtott sok segítséget: szülőknek, polgármesternek, önkormányzatnak és mindenkinek, akinek fontos, hogy jól működjön községünk óvodája és iskolája.

A közelgő karácsonyi ünnepek alkalmából falunk minden lakójának áldott, békés ünnepeket kívánok az óvoda és iskola pedagógusai és dolgozói nevében

*Szikura Katalin
igazgató*

Az új lakó

A kertünk csücskébe
Beköltözött Sün anyó.
Öblös vacca kibélelve,
Eshet már sűrűn a hó.

Kamrájába almát gyűjtött,
Körtét, szilvát, eleget.
Most alszik és ha felébred,
Hát eszik egy keveset.

Fújhat bátran a jeges szél,
Selymes fűvön lépeget,
Alvás közben lába moccan,
Álmodj süni szépeket!

Nagy Ilona

Zo života našej školy a škôlky

Škôlka škola sú najdôležitejšími inštitúciami výchovy a vzdelávania detí a mládeže. Školský rok 2011/12 sme začali pod spoločným vedením.

Materskú školu navštevuje 23 detí od 3 do 6 rokov. Túto veselú a rôznorodú skupinu riadia a koordinujú učiteľky Marta Szekeresová a Eleonóra Faragová. Hlavným zamestnaním detí je tvorivá hra pričom veľa kreslia a maľujú, počúvajú rozprávky, hrajú bábkové divadlo. Tieto činnosti mimovoľne rozvíjajú ich slovnú zásobu a koordináciu pohybu. Keď je vonku pekne deti sa hrajú na školskom dvore v pieskovisku, na preliezkach a hojdačkách.

Od septembra 2011 našu základnú školu navštevuje 21 žiakov. Deti sú zaradené do dvoch tried: prváci a druháci spolu pod vedením p. uč. K. Szikurovej, triedna učiteľka spoločnej 3. a 4. triedy je K. Forróová. Školský klub detí navštevuje 12 žiakov, koordinátorom voľného času je D. Cziráková.

V tomto školskom roku deti majú možnosť pracovať vo 2 záujmových útvaroch, a to bábkový krúžok a krúžok ľudového tanca, ktoré navštevujú s radosťou a veľkým nadšením.

Dramaticko-pedagogická výchova je jedným z hlavných cieľov našej školy, preto často navštevujeme rôzne detské predstavenia. Boli sme na predstaveniach v Žihárči, Trsticiach a Dunajskej Strede.

Na vianočné sviatky sme sa chystali spolu s MŠ. Mikuláša sme očakávali hudobno-zábavným programom, ktorý nám prediesli Ildikó Benes a István Póthe. S rodičmi sme upiekli medovníčky, s krátkym vianočným programom sa pripravujeme na najkrajšie sviatky roka.

Spolupráca základnej a materskej školy bola dobrá a úspešná a v tom duchu chceme ďalej pokračovať. Za poskytnutú pomoc ďakujem rodičom, starostovi našej obce, obecnému zastupiteľstvu a každému, kto prispieva k úspešnému fungovaniu našej školy. Pri príležitosti blížiacich sa vianočných sviatkov prajem Vám požehnané a pokojné sviatky v mene všetkých zamestnancov školy.

Szikura Katalin; riaditeľka

Nagy László 3. osztály

Ősz az óvodában

Az óvodai programunk szerves részét képezik a néphagyományok, jeles napok és ünnepek megismertetése és megünneplése a gyermekekkel. Ezzel is szeretnénk elmélyíteni a tiszteletet és szeretetet gyermekeinkben a népi hagyományaink és kultúránk iránt. Hiszünk a hagyományok nevelő, értékközvetítő erejében. Programunkat úgy állítottuk össze, hogy a gyermekek az egyes évszakokhoz kötődő hagyományokkal ismerkedhessenek meg. A többi évszakhoz hasonlóan az őszi is rengeteg lehetőséget ad az értékek közvetítésére. Szeptember-vásári, piaci játékok, október- betakarítás, kukoricafosztás, tökfargás, november –Márton napi - libás játszóház, mondókázás, libák készítése. Minden ünnepkörhöz verset, mesét, éneket, dalos mozgásos játékot tanultunk. Beszélgettünk a régi idők ünnepeiről, melyeknek varázsa az együtt töltött tevékenységekből eredt - nagyszülő, szülő, gyermek között. Ennek felelevenítésére, elmélyítésére rendeztük meg óvodánkban a teadélutánt a nagyszülőkkel. Az ovisok örömmel sütittek, készülődtek az ünnepségre. Ajándékkal könyvjelzőt és kis kultúr-műsort készítettünk. Teával és süteménnyel kínálták a kedves vendégeket. Vidám jó hangulatú délután volt.

Szekeres Márta; óvodavezető

Svéd kislány is készített csuhébabát a nyári táborban

A helyi és környékbeli gyerekek tizenegyedik alkalommal vettek részt a Süss fel nap nevű, hagyományos kézműves táborban. Idén augusztus első hetében naponta közel százan voltak a helyi futballpályán kialakított közösségi helyen. Puskás Erzsébet táborvezetővel, valamint Schnábelt Dórával, a közösségi hivatal alkalmazottjával együtt több mint húsz önkéntes aktivista, zömmel helyi és a közeli falvakból való pedagógusok, továbbá aktív anyukák és nagymamák foglalkoztak a gyerekekkel. A községi önkormányzaton kívül besegített a Csemadok-alapszervezet, nemkülönben támogatta a találkozót a Nagy pékség, Marczibál Zsolt, Lukács Attila, a királyrévi székhelyű Agrostaar KB Kft., végig friss gyümölcscsel látta el a gyerekeket és biztosította a zárónapi gulyásparti hozzávalóit. Szponzorok voltak a szülők is. A tábor résztvevői népi mesterségek és más kézműves foglalatosságok elsajátításával töltötték az idejüket. A Szomolai házaspár napról napra különféle dísz- és használati tárgyak elkészítésének új módjaira tanította meg őket. Mint például a mézeskalács sütés, ezeket tökmaggal és napraforgómaggal dekorálták. Máskor pödörött szalvéta ornamentumokkal díszített tükröket csináltak, téstábol macskafigurákat gyúrtak, kosarat fontak, nádfedelű házikót építettek. Üveg-gel, papírral és fával is dolgoztak a gyerekek. Nem hanyagolták el a testmozgást sem, Marczibál Ibolya nyugalmazott tanítónő szervezte számukra a sportjátékokat. Korábbi táborlakók, Mészáros Flóra és Puskás Zsófi is besegítettek a napi programok végzésébe. Borsányi Margit nagymama Ronald unokáját jött el megnézni, Nagy Ilona pedig Sevim, Tünde és Lacika unokáira volt kíváncsi, de nem maradt tétlen, hiszen kukoricacsuhézásra oktatta a gyerekeket. A legfiatalabb résztvevő, a három és fél éves Sebők Virág másodszor volt köztük. Svéd résztvevője is volt a tábornak, Júlia Holmberg személyében, ő augusztus 15-ig vakációzik nagymamájánál Szlovákiában. „Nagyon boldog vagyok, hogy itt lehetek. Olyan dolgokat tanulunk, amelyekről eddig fogalmam sem volt. Jó, hogy amit csinálunk, hazavihetjük. Elviszem Svédországba és megmutatom a barátnőimnek. Főleg a csuhébabákat, repesztéses technikával készült vázákat, mézeskalácsokat, karton skatulyákat, ékszer tartókat” – fogalmazta meg érzéseit svéd kislány. Folyékony magyarsággal.

Vladislav Kmet'
A cikk megjelent a
Csallóköz 32. szá-
mában,
augusztus 9.-én

Fogas Ferenc felvétele

Jeseň v materskej škôlke

Školský program našej školy je zameraný na oboznámenie a oslávenie ľudových tradícií a zvykov. S týmto by sme chceli prehliť úctu a lásku v deťoch k ľudovým tradíciám a k našej kultúre. Veríme vo výchovnej sile tradícií. Pri zostavovaní školského programu sme sa snažili vyzdvihnúť tradície, ktoré súvisia s ročnými obdobiami. Jeseň nám prináša veľa možností na sprostredkovanie hodnôt. September – jarmočné hry, október- oberanie ovocia, lámanie kukurice, november- husacie hody.

Ku každému sviatku sa naučíme básničky, rozprávku, piesne a pohybové hry. Rozprávame sa o sviatkoch minulých čias, ktorých čaro pochádzalo zo spoločnej činnosti starých rodičov, rodičov a detí. Na oživenie tohto zvyku sme zorganizovali čajové popoludnie so starými rodičmi. Deti sa s radosťou chystali na slávnosť. Pripravil sme si krátky kultúrny program a ako darček záložku do knihy. Milým hosťom ponúkli čaj a zákusky. Vo veselej nálade popoludnie rýchlo ubehlo.

Marta Szekeresová

60 éve történt - az iskola krónikájából (részlet)

Az 1945/46-os iskolai évben a tanulók létszáma 103 volt, amelyből 94 magyar és 9 szlovák származású volt. Az iskola élete teljesen megváltozott. A tanítás teljes mértékben szlovák nyelven folyt és a tanítói karban is szlovák tanítók helyezkedtek el.

Az 1946/47-es évben Krehák József, mint igazgató és Szijártó Gyula, valamint Livia Pašková mint segéd tanítók működtek. Ilyen formában folyt a tanítás egészen az 1950/1951-es iskolai év megkezdéséig, amikor újra szabaddá vált a magyar szó, és részben magyar nyelven is folytatható a tanítás, de az iskola továbbra is szlovák igazgatóság alá tartozott. Ez a nagy változás a tanítói karban is változást eredményezett. Az iskolán ettől kezdve egészen 1953-ig Székely Jenő, Rózsa Anna és Szarka Alajos töltötték be a tanítói állást.

1952-ben jött az iskolához Borsányi Pál, aki rövid ideig az igazgatói funkciót teljesítette, de hamarosan katonai szolgálatra kellett bevonulnia. Ebben az időben nagy tanítóhiány volt az iskolán. Ezért három évfolyamot kellett összevonni melyet egy tanerő tanított, valamint kisegítő tanítók foglalkoztak a tanulókkal.

Soha nem vágytak el a Kis-Duna mellől

Gombos Tibi bácsiról sokat hallottam már, régen mikor még nagyszüleimmel, apuval ki-kimentem a határba. Tibi bácsiék háza egyfajta tájékozódási pont volt a határban, sokat emlegették éppen emiatt. Később az árvízveszély idején ismét nagyon sokat emlegették Tibi bácsiakat, akiknek portáját teljesen elöntötte a Kis-Duna. Mikor a Rév-Mondó idei számának témáit kezdtük egyeztetni, szóba került Tibi bácsi, hogy bizony érdemes lenne őket közelebbről is bemutatni.

Kilenc évig áram nélkül

Tibi bácsi hetvennégy évvel ezelőtt ott a Kis-Duna melletti portán született egy kis nádas házban, szülei a háború idején beköltöztek Nádszegre, a kis ház üresen maradt, mindaddig, míg Tibi bácsi össze nem házasodott Irén néniel. Ők az esküvő után néhány héttel 1960 karácsonya előtt viszályköltöztek a tanyára, ahol kilenc éven keresztül villanyáram nélkül éltek. „Újmajorra telepítették Irénéket a Sósszigettel szemben található Tilalmasból, az újmajori búcsúban ismerkedtünk meg, tanyasi lányként ő még inkább azon volt, hogy jöjjünk ide lakni. Mehetünk volna Úrföldre is, de szülei is tartottak attól, hogy a kisházat elveszízik vagy lebontatják, vagy idegeneket költöztetnek oda. Én is ragaszkodtam a szülői házhoz. Aztán 1963-ban elkezdtünk építkezni itt kint” – mondja Tibi bácsi, aki az állami gazdaságban dolgozott harminc évet traktorosként, aztán sofőrként, mezőgazdasági munkásként. 1991-ben, viszont mikor már használatba vehették a földeket, eljött az állami gazdaságtól, mint mondja, már nem volt ott semmi keresnivalója. Időközbe Királyrévben vettek egy félkész családi házat, de mégis inkább maradtak a kinti portán. A házba aztán Terike lányuk költözött családjával. Mint mondják, állattartás szempontjából is sokkal ideálisabb ez a hely, nem zavarnak senkit és ezt az életformát már nem igazán akarták volna másra cserélni. Szerintük

nincs is annál szebb, mikor leesik a hó itt kint a portán, ekkor semmi pénzért nem cserélnének senkivel, de nem cserélnének nyáron sem.

„Hamarabb jöhetett volna a fordulat, okosan kell ezt csinálni és megy ez így. Igaz, hogy a szocializmusban nem volt gond a termények értékesítésével, biztosabb volt a helyzet, de akkor másra dolgoztunk, most meg tudjuk, hogy magunkért dolgozunk. A vállalkozás elején igaz, hogy jobb ára volt a terményeknek, de jobb ez így. Igazán a kilencvenes évek voltak a termelés szempontjából a legjobb évek. 1999-ig földiáztunk is” – mondja Tibi bácsi, aki ötvennégy évesen lett magánvállalkozó, akkor tizenhét hektáron kezdett el gazdálkodni, cukorrépával kezdtek, aztán gabona, repce, napraforgó, krumpli, aminek éppen úgy ahogy keletje volt. Most száz hektáron leginkább csak gabonát, napraforgót és krumplit termel emellett nem kis állatállomány is van a portán. Tibi bácsi azt fájlatja, hogy a mostani világ nagy irigységet hozott magával.

Traktorral hordták a lányokat iskolába

Mikor Tibi bácsiéknál arról érdeklődök, nem-e volt nehéz ott kint, a világtól elzárva három leánygyermeket nevelni, még véletlenül sem panaszkodnak. Míg nem volt autójuk, traktorral, biciklivel bejártak a faluba. Elismerik, hogy főleg télen ez bizony nem volt könnyű. A lányok télidőben a nagyszülőknél voltak. N a d s z e - gen, onnan jártak iskolába. M i k o r m á r megvették a z első a u - t ó - j u - k a t ezek a g o n - dok is elhárultak, így m o s t m á r nyugodtan mond-

ják, hogy semmivel sem nehezebb itt az élet. Most már a hó sem jelent akadályt, hiszen gépeikkel ezt is megtudják oldani. „Amerre járok, éppen ott vásárolok be, van, hogy kétszer is bemegyek a faluba. Azt, hogy a tanya nyújtotta nyugalom és a friss levegő egyre többeket vonz a természetbe mi sem bizonyítja jobban, hogy Tibi bácsiék környékén is egyre több hétvégi ház épült. „A régiak közül mi vagyunk, Juhos Aladárné, Paula néni és Cserkóné, de már nem igazán járunk össze, régen Franci néni és Paula néni is átjárt. Juhos Antalék házába hazajárnak a gyerekeik, ott a környéken már többen is építettek hétvégi házat. Egész nap csak egy két jármű megy el a ház előtt” – mondja Irén néni.

Tibi bácsiék példája is mutatja, hogy még véletlenül sem igaz, hogy a tanyán élők elvannak zárva a világtól, Tibi bácsi otthon van a termelésben, rendszeresen találkozik mezőgazdászokkal, tapasztalatot, információkat cserélnek, így aztán nincs nagy gond az eladással, vetőmagok, permetek beszerzésével, amit mind maga rendez el, de ugyanúgy ha szükséges beszáll a traktorba is munkásaival együtt. Alkalmazottaival minden munkát maguk elvégzik, éppen csak a krumpli szedéshez hívnak brigádosokat. Az idős ember szívósságát, akaraterejét és optimizmusát bizony sok fiatal megirigyelhetné. Bizony sokszor nehezen is találnak jó munkást a portára. Mint mondja, ugyanúgy érdekli a mezőgazdaság, mint régen, éppen ezért esze ágában sincs abbahagyni. A nyugdíjas magánvállalkozó azt tartja, elég hosszúak az esték, van akkor idő pihenni.

2006 megrendítette a családot

Tibi bácsiék, mint mondják, soha nem érezték, hogy veszély leselkedik rájuk, sokan ugye azt tartják, hogy veszélyes lehet kinn elszigetelten élni. Néha-néha vadállatok tettek kárt az állatállományban, de jelentős gondok nem voltak. 2006-ban viszont olyan veszély jött, amit Gombosék felmenői sem értek meg sosem. A Kis-Duna sosem látott arcát mutatta meg Tibi bácsiéknak. Mikor az öt évvel ezelőtti áprilist idézzük fel, Tibi bácsi hangja bizony elcsuklik. A házból volt ahol ötven centiméter víz volt, amit tudtak mentettek, a bútorokat raklapokra, emelvényekre rakták, az állatokat éjszaka mentették át Úrföldre az Agrostaar k.f.t. gazdasági épületeibe. Közben fényképek kerülnek elő, amelyeken homokzsákokkal körberakott ház, félig vízben álló traktor, elöntött határ, szalmakazal táru szemem elé. Tibi bácsiék élete munkája víz alatt. Nagy keserűséggel idézik fel az akkor átélteket, látva az elárasztott házat, udvart, istállókat, azt hitték soha nem ér véget a borzadalom. Igazából aztán novemberre állt a portán helyre a rend, de emlékezetükben ez az időszak örökre megmarad.

B. Juhos Melinda

Nikdy nechceli opustiť breh Malého Dunaja

O pánovi Tiborovi Gombosovi som už počula veľa. Keď so starými rodičmi, alebo s otcom išla do chotára, stretla som sa s ním. Dom uja Tibora bol orientačným bodom v chotári, preto ho ľudia často spomínali. Neskôr počas ohrozenia povodňami sme znovu počuli o jeho rodine častejšie. Ich gazdovstvo totiž úplne zaplavil Malý Dunaj. Keď sme začali zostavovať tohtoročné Rév Mondó, pomysleli sme si, že uja Tibora predstavíme našim čitateľom.

Deväť rokov bez elektriny

Ujo Tibor sa narodil pred sedemdesiatimi rokmi na samote pri Malom Dunaji v jednom malom dome s trstinovou strechou. Jeho rodičia sa počas vojny presťahovali do Trstíc. Dom stál prázdny až dovtedy, kým sa ujo Tibor neoženil s pani Irenkou. Niekoľko týždňov po svadbe, pred Vianocami v roku 1960 sa presťahovali do tohto domu, kde deväť rokov žili bez elektriny. „Irenkinu rodinku vystaňovali z Tilalmasu do Nového Majera. Tam na hodoch sme sa zo-

Vtedy, ale ani inokedy by nemeni s nikým.

„Zmena v spoločnosti mohla nastať oveľa skôr, veci treba robiť rozumne a ide to. Je pravda, že počas socializmu sme nemali problémy s predajom obilnín a zeleniny, situácia bola stabilnejšia, ale vtedy sme pracovali na iných. Teraz už vieme, že pracujeme pre seba. V začiatkoch podnikania sme vedeli predávať plodiny za lepšie ceny, ale teraz je to aj tak lepšie. Z hľadiska poľnohospodárskej výroby najlepšie boli deväťdesiate roky. Do 1999 sme pestovali zeleninu aj vo fóliovníkoch“ - hovorí o minulosti ujo Tibi, ktorý sa stal podnikateľom v jeho päťdesiatych rokoch. Vtedy začal obrábať 17 hektárov pôdy. Začali pestovať cukrovú repu, potom obilniny, repku, slnečnicu, zemiaky, práve to, čo bolo treba. Teraz na 100 hektároch majú najmä obilniny, slnečnicu a zemiaky. Popritom majú aj menšie hospodárstvo so zvieratami, ako sa sám ujo Tibor vyjadril, jedine, čo ľutuje, že so zmenami prišla aj ľudská závišť.

Na traktore vozili dievčatá do školy

Keď sa manželov spýtam, či nemali vonku ťažkosti odrezaní od sveta, s výchovou troch dievčat, nestážujú sa. Kým ešte nemali auto, na traktore, na bicykli chodili do obce. Priznávajú však, že v zime to nebolo jednoduché. Dievčatá počas zimy, keď chodili do školy bývali u starých rodičov v Trsticiach. Keď si už kúpili ich prvé auto aj tieto problémy pominuli. A tak jednoznačne potvrdzujú, že na samote nie je o nič ťažší život ako inde. Teraz, keď už majú stroje na odhŕňanie snehu, ani v zime už nemajú problémy. Tibi bácsi kade chodí tade nakupuje: potraviny a iné potrebné veci. Stáva sa, že aj dvakrát zájde do dediny. O tom, že príroda a čerstvý vzduch priťahujú, čím ďalej tým viac ľudí, svedčí aj fakt, že neďaleko gazdovstva sa stavia čoraz viac chatiek. „Zo starých obyvateľov zostali pani Paula Juhosová, a pani Cserková, ale už sa tak nenavštevujeme navzájom ako kedysi. Do rodného domu Antala Juhosa chodia jeho deti. V blízkosti ich domu už postavili viac víkendových chatiek. Okrem víkendu prejdú okolo nás možno dva-tri vozidlá“ - hovorí teta Irenka.

Aj život tejto rodiny svedčí o tom, že ľudia žijúci na samote, niekde v prírode, nemusia byť odrezaní od sveta. Tibi báči je v obraze

vo všetkom, v ekonomike, aj v poľnohospodárstve. Pravidelne sa stretáva s poľnohospodármi, vymieňajú si skúsenosti, informácie, preto nemá problém s predajom plodín, s kúpou osiva, postrekov. Toto všetko si zaobstaráva sám. Keď treba aj dnes si sadne do traktora spolu so svojimi zamestnancami. Všetky práce robia sami, len na zber zemiakov najímajú brigádnikov. Pracovitosť, optimizmus, vôľu starého pána by mohli závidieť mnohí mladí. Dnes je veľmi ťažko nájsť dobrého zamestnanca, hovorí ujo Tibi na základe dlhoročných skúseností. Ako pán Gombos povedal, stále ho zaujíma poľnohospodárstvo ako kedysi, a práve preto ani náhodou neuvažuje o skončení podnikania. Podľa neho večere sú aj tak veľmi dlhé, a vtedy je dosť času na oddych.

Rok 2006 otriasol rodinou

Ako pani Irenka a Tibi báči hovoria, nikdy sa ničoho nebáli. Veľa ľudí si myslí, že takto izolovane žiť môže byť nebezpečné. Je pravdou, že občas voľne žijúce zvieratá urobili škodu v ich dvore, ale väčšie problémy nemali. V roku 2006 však prišlo nebezpečenstvo, aké ani ich predkovia nikdy nezažili. Malý Dunaj ukázal takú tvár, ako nikdy predtým. Keď si spomenie na udalosti pred piatich rokmi, hlas uja Tibora sa zlomí. Z domu, kde mali päťdesiat centimetrov vody, zachraňovali čo mohli. Nábytok dali na palety, zvieratá v noci prevážali do Slovenského Poľa, do hospodárskych budov Agrostaaru. Medzitým si prezeráme fotografie. Vidíme na nich pieskom naložené vrecia okolo domu, do polovice zaplavený traktor, úplne zaplavené polia, stoh slamy. Celoživotná práca Gombosovcov je pod vodou. S veľkou trpkosťou spomínajú na vtedy prežitú udalosť. Keď videli zaplavený dom, dvor, maštale mysleli si, že táto hrôza nikdy neskončí. V podstate sa však život na gazdovstve do novembra sa vrátil do starých kolají. Avšak toto obdobie navždy zostane v ich pamäti.

B. Juhos Melinda

známili. Irenka ako dedinské dievča chcela, aby sme sa presťahovali na samotu k Malému Dunaju. Mali sme možnosť ísť bývať do Slovenského Poľa, ale rodičia sa báli o dom. Báli sa o to, že im ho zoberú alebo sa doň nasťahujú neznámi. Aj mne tiež záležalo na tomto dome. Neskôr v 1963 sme začali stavať tu vonku“ - hovorí ujo Tibor, ktorý tridsať rokov pracoval v štátnom majetku, ako traktorista, potom ako šofér, poľnohospodársky robotník. V roku 1991, keď im prinavrátili polia opustil štátny majetok, ako hovorí, nemal už dôvod tam ostať. Medzičasom si kúpili nedokončený rodinný dom v Kráľovom Brode. Rozhodli sa však nakoniec zostať v dome na samote. Do rodinného domu sa potom nasťahovala ich dcéra Terike s rodinou. Ako Tibi bácsi s manželkou hovoria, aj z hľadiska chovu zvierat bolo to ideálnejšie miesto. Tam kde nerušili nikoho. Takýto spôsob života by už neradi menili. Podľa nich nie je nič krajšie, ako keď v zime nasneží na polia okolo nich.

Az Agrostaar KB kft. bizakodik

Az Agrostaar KB kft. utolsó két éve tipikus mezőgazdasági év volt. Az egyik nagyon rossz a másik jobb. A 2010-es árvíz és a károk, ami kb. 1 millió € volt - amikor is gazdaságunk földterületének több mint fele víz alá került - legjobban volna elfelejteni. Sajnos a pár hónapig tartó belvizek meghozták hatásukat a 2011-es évben is. Voltak parcelláink, amelyeket csak tavasszal lehetett felszántani, megművelni és ezeken a parcellákon nem volt ritka az 50 mázsás kukoricatermés, szemben a nem károsult területeken elért 100–120q terméssel. Sajnos gazdaságunk 2008-ban a cukorrépa termesztés leállítására kényszerült, idén 2011-ben a sertésállományt kellett felszámolni a több évig tartó alacsony felvásárlási árak miatt. Annak ellenére, hogy a tej és a baromfi árak is nagyon alacsonyak, a gazdaság vezetése továbbra is bízik az állattenyésztés jövőjében. Ezért is vásároltunk egy mobil tej automatát, amellyel járásunk számos községében és a szomszédos járásokban kínáljuk az igazi, friss tehéntejet és reklámozzuk a többi termékünket, mint pl. a mákot, almát, kacsát.

Annak érdekében, hogy a vásárlóinknak jobb minőségű és higiéniailag kifogástalanabb árut tudjunk biztosítani, ezért a kacsafarmon kialakítottunk egy csirke és kacsatisztító részleget, melynek csak az építési költsége 50 000 euró. Folyamatban van a technológia beszerzése. Ettől a beruházástól több, jó minőségű áru értékesítését várjuk a vásárlók meglegedésére, ami hozzájárul cégünk sikerességéhez.

A 2011-es év egyik nagy beruházása a silótelep befejezése, melynek értéke 830 000 euró. Erről a silótelepről kellene ellátni a majdani biogáz állomást, melynek építését a 2010-es árvíz késleltette, és ezért a tervek átdolgozás alatt vannak.

Nagy örömünkre szolgál, hogy a gazdasági megszorítások ellenére nemcsak, hogy meg tudtuk őrizni az alkalmazottak létszámát (64), hanem pár dolgozóval sikerült kollektívánkat fiatalítani.

Az elmúlt évek beruházásai is azt bizonyítják, hogy cégünknek van helye a jövő mezőgazdaságában. Remélem az állami szervek és a falu is így látják a támogatás illetve az adórendszer kialakításánál. Bizva abban, hogy a jövő év nem tréfálja meg a parasztvilágot, cégünk továbbra is falunk egyik legnagyobb munkáltatója maradhat.

Az elmúlt két évben cégünkön keresztül Királyrév hírnévét is öregbítettük a médiákban különböző szakmai esemé-

nyeken, és ott voltunk az új Szlovákiai Agrárkamara létrehozásánál, amely az intenzíven termelők védelmét kívánja felkarolni. Jó érzés, hogy a megzorító intézkedések ellenére is tudjuk támogatni a falunkban működő kulturális, oktatási és sport intézményeket. Továbbra is biztosítjuk a nyugdíjasok étkeztetését.

Az év végén szeretném megköszönni minden munkatársamnak odaadót és áldozatkész munkáját, a falu vezetésének az egyes társadalmi szervezeteknek a támogatást és biztatást. A mezőgazdaság idényjellegéből adódóan az állandó munkatársak mellett nagy segítséget kaptunk a nyugdíjasoktól, diákoktól, akiknek ezúton is köszönöm a munkát.

Kívánok mindenkinek meghitt, örömteljes karácsonyi ünnepeket, és a 2012-es évben bizakodást, egészséget, megértést és nagyon sok szeretetteljes pillanatot.

Ing. Szikura Ferenc, igazgató

V spoločnosti Agrostaar KB hodnotili rok

Zamestnanci spoločnosti AGROSTAAR KB spol. s r.o. sa dňa 02.12.2011 stretli, aby spoločne vyhodnotili dosiahnuté výsledky bežného roka. V porovnaní s predchádzajúcim rokom toto vyhodnotenie prebiehalo v optimistickejšej atmosfére. Pripomenuli si aj rok 2010, na ktorý tak skoro asi nezabudnú, lebo v dôsledku výdatných dažďov a následného stúpnutia hladiny podzemných vôd bola podmáčaná alebo zaplavená úroda približne na 3/4 obhospodarovanej výmery, čo sa prejavilo aj na dosiahnutých výnosoch a celkovej finančnej situácii podniku. V roku 2011 počasie ukázalo svoju prívetivejšiu tvár. Prejavilo sa to aj na dosiahnutých úrodách obilnín, olejnin a ovocia, ktoré patria k najvyšším za uplynulé roky.

Ako to už býva, dobré úrody zvyčajne sprevádza problém so speňažením plodín ako aj výrazný pokles realizačných cien, ale napriek tomu veria, že dosiahnutý hospodársky výsledok podstatnou mierou vymaže manko z predchádzajúceho roka.

Napriek uvádzaným problémom s financovaním prevádzky podniku sa spoločnosti podarilo v tomto roku úspešne ukončiť a prefinancovať v rámci Programu rozvoja vidieka nákup strojov, zariadení a výstavbu objektov v sume prevyšujúcej 1,7 mil. EURO, čím výraznou mierou posilnila svoju výrobo-technickú základňu.

Ing. Szikura Ferenc, riaditeľ

36 év után új ruhában a királyrévi kultúrház

2011. december 10-én átadásra került a felújított királyrévi kultúrház. A kultúrház építését 1969-ben kezdték meg Királyrév község lakosai, majd 1975-ban került átadásra. Eltelt hosszú 36 esztendő. Az elmúlt esztendőkből nagyobb javításokra nem volt lehetőség. A község önkormányzata 2010-ben sikeresen pályázott a Leader programon keresztül a kultúrház felújítására, és a pályázat sikeres elbírálása után a Szlovák Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Minisztériumtól 107 531,37- euró támogatásban részesült. A felújítás terveit Gáspár Alfréd mérnök dolgozta ki. A munkálatokra meghirdetett közbeszerzést a nádszegi ZEL-EX nyerte. A vállalat 2010 novemberében

kezdte meg a munkálatokat, amelyet Nagy József vállalkozó irányított Jancsó István mérnök felügyelete mellett. A rekonstrukciós munkálatok során kicserélték az ablakokat, az ajtókat, megerősítették az épület alapjait, kicserélték az árvíz által megrongált tartófalat, lecserélték a fűtőtesteket, parkettákat, színpadi deszkákat, csatornát, megoldották az esővíz elvezetését, felújították a szociális helyiségeket, szigetelték és átfestették a külső falakat. Mondhatjuk, hogy teljes mértékben megújult a kultúrházunk. Az elvégzett munkák összértéke meghaladja a 200 000 eurót. Tehát a támogatáson kívül az önkormányzat mintegy 100 000 euró összeggel járult hozzá a felújításhoz. Reméljük a megújult és szép ruhába öltözött kultúrházunk éveken át fogja szolgálni Királyrév lakosságát és az ide látogatókat. (RP)

Kultúrny dom v novom ošatení po 36 rokoch

10. decembra 2011 došlo k odovzdaniu zrekonštruovaného kultúrneho domu. V roku 1969 občania Kráľovho Brodu sa rozhodli postaviť nový kultúrny dom, ktorý dali do užívania v roku 1975. Odvtedy ubehlo dlhých 36 rokov. V predchádzajúcom období nebola príležitosť na väčšie opravy. Obecné zastupiteľstvo v roku 2010 v rámci programu Leader podalo projekt na Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka. S projektom

sme uspeli, a vďaka tomu sme získali finančnú podporu vo výške 107 531,37- €. Práce boli začaté v novembri 2010 podľa projektu Alfréda Gáspára firmou ZEL-EX Trstice, ktorá uspela vo verejnom obstarávaní. Prácu riadil podnikateľ Jozef Nagy pod dohľadom Ing. Štefana Jancsóa. Počas rekonštrukčných prác došlo k výmene okien, dverí, posilnili sa základy, vymenila sa povodňovo poškodená nosná stena, vykurovacie telesá, parkety,

podlaha javiska, odkvapové rúry, riešilo sa odvedenie dažďových vôd, obnovili sa sociálne miestnosti, budova bola zateplená a dostala novú farbu. Môžeme konštatovať, že kultúrny dom bol obnovený v celej miere. Cena prevedených prác prevyšuje 200 000,-€, teda obec prispeje so 100 000,-€.

Veríme, že obnovený kultúrny dom bude slúžiť dlhé roky, tak našich občanov ako aj návštevníkov obce.

ÜDVÖZLET KIRÁLYREVRŐL

Plebánia és híd

1900-as évek eleje

öreg híd

a sárga csikó c. színelőadás 1925 farsang
Divadelné predstavenie

focicsapat - futbalové mužstvo

az Orion együttes - kapela Orion

faluközepe - centrum obce

Dunasor

királyrévi aratók

Forgó

székelykapu

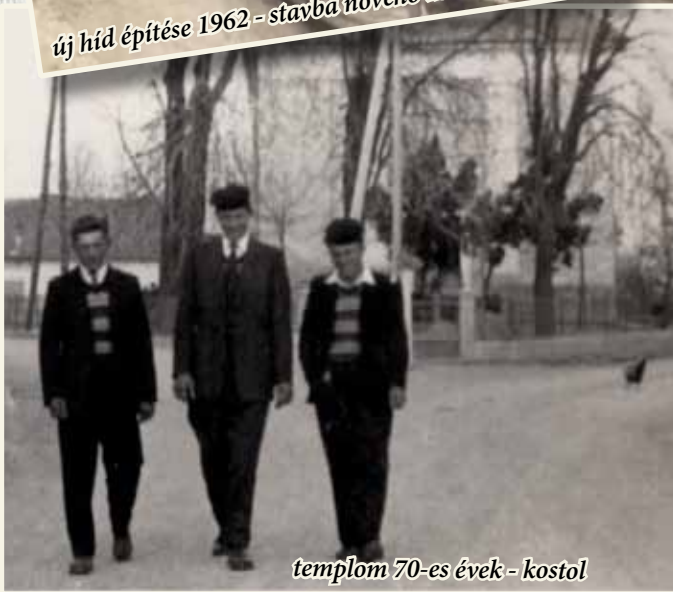
új híd építése 1962 - stavba nového mosta 1962

Szelisor

1951 - starý most

templom 70-es évek - kostol

öreg híd, paplak - starý most - fara

öreg híd - starý most

regrútlák

színházcsoport - divadelníci

királyrévi aratók - žatva

Kossuth-díj a királyrévi Szarka fivéreknek

Március 14-én adták át a legmagasabb magyar állami kulturális kitüntetést, a Kossuth-díjat, amelyet az 1848-as forradalom 100. évfordulója alkalmából 1948-ban alapított az Országgyűlés. Az idei díjátadó viszont a királyréviaknak, a mátyusföldieknek igazán különleges, hiszen a díjazottak között voltak a királyrévi Szarka fivérek, Gyula és Tamás, a Ghymes együttes két alapító tagja. A fivérek megosztott Kossuth-díjban részesültek a magyar és közép-kelet-európai népzenei alapokon nyugvó hagyományápoló, érték-megőrző, azt a legszélesebb környezetben megismertető és elfogadtató, népdalkincsüket megőrző és továbbadó, humanista szellemiségű, a magyar nyelvet virtuóz módon használó zeneszerzői, előadóművészi, költői, dalszövegírói munkásságukért.

Ebből az alkalomból látogattuk meg a fivérek szüleit, Szarka Gyulát és Máriát, arról érdeklődve hogyan is élték meg ezt a felemelő pillanatot, de kíváncsiak voltunk arra is, hogyan is indították újtukra az immár 47 és 49 éves fiaikat.

„A fiúk mondták, hogy tudomásuk szerint jelölve vannak egy díjra, viszont konkrétumokat ekkor még nem tudtak. Rendkívül örültünk, aztán később, mikor már kiértésítették őket arról, hogy Kossuth díjat kapnak, felejthetetlen élményben volt részünk, óriási öröm volt, nem is tudom kifejezni. Végre úgy éreztük, van eredménye a sok munkának, ezt bizonyítják a teltházak koncertek is, de ez mégis másfajta elismerés. Hála Istennek nagy sikereik vannak, az embereket megtudták fogni a zenéjükkel”- kezdi a beszélgetést az édesanya.

Mikor arról érdeklődöm, honnan is jött a zeneszeretet, ki vezette a fiúkat a zenei pályára édesapjuk veszi át a szót. „Még legényke voltam, akkor egy lagziban egy pozsonyi ügyvéd, aki szintén vendég volt, elkérte a primás hegedűjét, játékaival mindenkit elvarázsolt. Akkor határoztam el, hogy ha lesznek fiaim, azon lesznek, hogy tanuljanak meg zenélni. Aztán mikor Galántán voltam egy asztalosműhely vezetője, jóba lettem több tanárral a zeneiskolából, nekik említettem, hogy van két fiam és jó lenne őket megtanítani zenélni”- idézi fel a régmúltat Gyula bácsi. Mint mondják, nem azzal a szándékkal írták a gyerekeket zeneiskolába, hogy azokból majd nagy zenészek váljanak. Csupán szeretnék volna, hogy egy kissé más szemszögből tekintsenek a zenére, legyen zenei képzettségük. Gyula zongorán kezdett játszani a galántai zeneiskolában, két évvel később Tamást is zongorára szerették volna íratni, viszont a csoportban már nem volt szabad hely, így jött aztán a hegedű, ott még volt üres hely. „Tomi nem nagy kedvvel járt hegedűre az elején, de aztán megkedvelte. Sokszor mondogatta, hogy nem akar menni, a többi társa ugye focizni ment, ők ketten meg hetente három alkalommal is Galántára

jártak, végül aztán a következő évben már nem is akart átiratkozni zongorára”- mondja Marika néni.

Tamás a galántai gimnázium esztrád csoportjában is zenélt, ez viszont már akkor nagyon megterhelő volt, hiszen három ízben volt még akkor is zeneóra, sokszor reggel tanítás előtt próbáltak az esztrád csoporttal, hétvégén fellépések, a szülők szerint Tamás ezt nagyon szerette, de ez már nagyon fárasztó volt.

„Megdolgoztak a sikerért, mi mindig támogatottuk őket, ha esetleg kedvüket szegte valami, akkor mindig biztattuk őket, azt mondogattuk, hogy a zenetudás jó lesz még valamire. Gyulával igazából nem volt ilyen gond, ő gond nélkül járt, őt nem kellett győzködni. Tomi mikor kisebb volt előfordult, hogy elhagyta a hegedűjét, buszon, cukrászdába, de aztán azért mindig visszakerült az ismerősöknek köszönhetően a hangszer”- mosolyog Gyula bácsi.

A szülőktől megtudom, hogy Gyula már a főiskola választásánál olyan iskolát keresett, ahol zenét is tanulhat, így jutott el Nyitrára, a pedagógiai főiskolára, ott szervezett össze Gyula egy zenekart. A klub nyáron táborokat szervezett Gímesen, ahol állandó fellépő volt a zenekar, innen kapta aztán a zenekar a Ghymes nevet. „Nagyon jó érzés volt, és nagy büszkeséggel töltött el, mikor először játszottak Királyrévben, akkor persze nem gondoltuk, hogy komolyabbra fordul a dolog. Aztán egyre többet játszottak, egyre több helyre hívták őket. Sokszor csak éppen hazaugrottak hétvégén”- mondja Marika. Az édesapának viszont ekkor már nem igazán tetszett az állandó zenélés, otthontól való távolmaradás. „Szerettem, ha az udvar körül rend van, hétköznapi én sem voltam nagyon otthon, hétvégén azt akartam hogy segítsenek itthon, de ekkor már csak a zenéléssel foglalkoztak, az érdekelte őket én akkor csak azt mondogattam, hogy ebből úgy sem lesz semmi, nem érdemes ennyit foglalkozni vele. A gyerekek ezt máig felemlégetik”- mondja nevetve Gyula bácsi.

A szülők elárulták, hogy egyáltalán nem akartak abba belegeyezni, hogy a fiúk állásukat feladva csak a zenét választják. „Gyula az egyetem elvégzése után tanítani kezdett, de már nem volt könnyű összeegyeztetni a munkával a zenélést, egyre több volt a meghívás. Aztán jött az ajánlat az Ifjú Szívektől, állandó munkahelyet ajánlottak nekik. Mi ebbe nem nagyon akartunk beleegyezni, ekkor már nők voltak ugyan, de ez nem tetszett nekünk. Attól tartottunk, hogy a zenélés nem jelent számukra megfelelő anyagi háttérrel. Az elején sokat jártak csak úgy ingyen bármiféle honorárium nélkül zenélni. Sem az úti költséget, sem a frissítőt nem fizették nekik, de akkor is annyira győzködtek bennünket, főleg a Gyuszi, aki rettenetes jó megjegyző képességgel bír, azzal vettek le a

lábunkról, hogy ha ez nem jön be nekik, akkor visszamennek tanítani”- emlékszik vissza Marika. Az Ifjú Szívek mellett aztán elkezdtek máshol is játszani, ami munkaadójuknak nem tetszett, így aztán elváltak útjaik. Egyre többet jártak Magyarországra, de lassan rájöttek, hogy a népzenevel nem lehet sok mindent elérni, azt csak bizonyos ünnepségeken, fesztiválokon, bizonyos rétegeknek lehet játszani, így jöttek később aztán a saját dalok, amit ma már csak mindenki Ghymes zeneként ismer.

„A mi kapcsolatunk nem változott az évek alatt, állandó kapcsolatban vagyunk, mindig azt mondom, hogy lehetőleg minden héten jelenjenek meg itthon. Mindig tudjuk merre járnak, ha hazajönnek sokat beszélgetünk, ha tudunk akkor mindig megyünk a koncertjeikre, a bemutatókra. Nagyon hosszú és göröngyös volt az idáig vezető út. Nagyon büszkék vagyunk arra, hogy az unokák is zenélnék, Tomi lánya is elvégezte a hegedű szakot a zeneiskolában, igaz ő zenélni nem szeretne, Zsófi orgona szakon végzett Győrött, Mátyás pedig violincsellón játszik, ő az aki zenésznek készül, ő biztosan édesapja nyomdokaiba lép”- zárja le Marika.

B. Juhos Melinda

A Ghymes együttest 2001-ben a Magyar Művészetért díjjal és a Vámos Miklós által alapított Don Quijote díjjal tüntették ki. 2001-2002-ben Arany Zsiráf-díjat kapott világzene/dzsessz kategóriában, 2002-ben mint a legjobb határon túli magyar zenekart, eMeRTon-díjjal jutalmazták. 2005-ben Artisjus-, majd Fonogram-díjat, 2006-ban Bartók Béla-emlékdíjat, 2008-ban Magyar Örökség díjat kaptak.

Skupina Ghymes dostala v roku 2001 cenu za maďarské ume-
nie a Don Quijote, ktorú založil
Vámos Miklós. V rokoch 2001-
2002 dostali cenu Arany Zsiráf
v kategórii world music/džez, v
roku 2002, ako najlepší maďar-
ská skupina pochádzajúca spoza
hraníc dostala eMeRTon cenu. V
roku 2005 dostali cenu Artisjus,
potom cenu Fonogram, o rok
neskôr dostali spomienkovú
cenu Bélu Bartóka a v 2008 cenu
Magyar Örökség.

Kossuthova cena pre bratov Szarkovcov

14. marca v Budapešti odovzdávali najvyššie maďarské štátne vyznamenanie udeľované za prínos v oblasti kultúry a umenia, Kossuthovu cenu. Túto cenu parlament založil k stému výročiu revolučných udalostí roku 1848. Tohtoročné odovzdávanie cien pre Kráľovbrodčanov, obyvateľov Matúšovej zemi, a obzvlášť pre rodinu Szarkovcov bolo veľmi výnimočné. Ocenenie dostali bratia Szarkovci, Gyula a Tamás, dvaja zakladatelia skupiny Ghymes. Bratia dostali Kossuthovu cenu za „skladateľské, interpretačné, básnic-

úspešni“- začína rozhovor ich matka.

Keď sa začínam zaujímať o to, kto z nich nasmeroval deti k hudbe, otec hneď prevezme slovo. „Bol som ešte mladíkom, keď si na jednej svadbe od primáša hosť z Bratislavy požičal husle. Svojou hrou všetkých očaril, vrátane mňa. Tam som sa rozhodol, že keď budem mať deti, dám ich do hudobnej školy, aby rozumeli hudbe. Keď som ako šéf stolárstva pracoval v Galante poznal som viacerých učiteľov hudobnej školy. Spomenul som im, že mám dvoch synov, a rád by som ich

vysokú školu, kde by sa mohol zdokonaľovať v hudbe. Tak sa potom dostal do Nitry, na pedagogiku. Tam v Mládežníckom Klube Juhásza Gyulu začal vytvárať hudobnú skupinu. Klub každoročne organizoval letné tábory, kde už hrávali pravidelne. Svoju skupinu pomenovali podľa miesta tábora, od maďarského názvu obce Jelenec, teda ako Ghymes. „Keď hrali prvýkrát v našej dedine bol to pre nás nádherný zážitok. Boli sme na nich pyšní, vtedy sme si ešte nepomysleli, že sa dostanú tak ďaleko. Je síce pravda, že v tom období, už často hrali, mali úspechy, skoro nikdy neboli doma, len dobehli na víkend“- hovorí matka dvoch synov. To sa už otcovi až tak nepáčilo, mal rád poriadok v dome, ale chlapci už hrávali, a veľa času im neostávalo na pomoc rodičom.

„Gyula po promóciách začal učiť. Učenie mu však nedovoľovalo hocikedy hrať, museli odmietať vystúpenia. Mal pocit, že jeho práca mu bráni v hudbe, a preto obidvaja chceli dať výpoveď. My sme boli dôrazne proti tomu. Veď dovtedy z hudby veľa peňazí nemali. Vo väčšine nedostávali peniaze ani na cestovné náklady, ani na občerstvenie. Dostali ponuku od súboru Ífjú Szívek, chceli ich zamestnať. Gyuszi nás presvedčil, že ak im to nevyjde, tak sa vrátia za katedru“- spomína Marika. Popri Ífjú Szívek začali hrať aj inde, čo sa zamestnávateľovi nepáčilo, a preto sa ich cesty neskôr rozdelili. Začali chodiť čoraz častejšie do Maďarska,

ke a textárske aktivity, čerpajúce z maďarskej, stredo- a východoeurópskej ľudovej hudby, prostredníctvom ktorých prispievajú k uchovávaniu tradícií a hodnôt, k ochrane a popularizácii nášho folklórneho hudobného dedičstva medzi širokou poslucháčskou verejnosťou v duchu humanistických ideálov a virtuóznej práce s maďarským jazykom“.

Pri tejto príležitosti sme navštívili rodičov bratov, Máriu a Gyulu Szarkovcov. Zaujímalo nás, ako prežívali tieto vzácné chvíle. Boli sme zvedaví, rodičia ako dnes už 47 a 49 ročným synom naštartovali umeleckú cestu.

„Synovia nám už hovorili, že majú informácie o ich kandidatúre na nejaké ocenenie. Nič konkrétneho však nevedeli. Veľmi sme sa potešili, keď nám oznámili, že sa jedná o Kossuthovu cenu. Bola obrovská radosť, nezapudnuteľné chvíle. Toto ocenenie potvrdilo, že ich doterajšia práca mala zmysel. Musíme sa priznať, že ich úspech potvrdzujú aj stále vypredané koncertné sály. Chvála Bohu sú

dal do hudobnej školy, nech sa naučia hrať na nejakom hudobnom nástroji“- spomína sa na minulosť pán Szarka. Ako hovorí, nezapísali ich na hudobnú s cieľom, aby z nich boli virtuózi. Gyula začal v Galante chodiť na klavír, a potom o dva roky neskôr sme chceli zapísať aj Tomiho, avšak skupina klavíru už bola preplnená. Odporúčali nám husle. „Samozrejme Tomimu sa to veľmi nepáčilo. Na začiatku tam vôbec nechcel chodiť. Jeho rovesníci išli hrať futbal a on s Gyuszim chodil trikrát za týždeň do Galanty. Druhý rok, na začiatku školského roka, keď sa zapisovalo do hudobnej školy, Tomi si bez rozmýšľania si vybral husle, o klavíri už ani nehovoril“- dopĺňa Marika. S Gyuszim také problémy nemali. Neskôr Tomi hrával na husliach aj v estrádnej skupine na gymnáziu. Bola to preňho veľká záťaž. Ráno pred vyučovaním skúšky v skupine, po škole hudobná, potom učenie, cez víkendy vystúpenia.

Gyula po skončení strednej školy hľadal

ale časom si uvedomili, že s ľudovou hudbou ďaleko nejdú. S touto hudbou žali úspechy na festivaloch, v táborech, ale stále to bola len hudba pre pomerne úzku skupinu ľudí. Preto rodičia synom poradili, aby sami začali skladať hudbu, písať texty. Časom z toho vznikla hudba, ktorú každý pozná ako tzv. Ghymes hudbu.

„Náš vzťah sa ani časom nezmenil. Stále vieme, kde práve sú, chceme, aby sme sa v rámci možnosti stretli aspoň raz za týždeň. Vždy sa snažíme chodiť aj na ich vystúpenia najmä na predstavenia nových albumov. Táto ich cesta bola veľmi-veľmi dlhá a ťažká. Sme na nich hrdí, i na to, že aj ich deti, naše vnúčatá, idú po ich stopách. Tomiho dcéra absolvovala odbor husle, Zsófi chodila na konzervatórium do Győru, na organ, a Mátyás ju nasledoval v hre na violončelo. On je ten, ktorý svoju budúcnosť vidí ako hudobník“- uzavrie Marika.

B. Juhos Melinda

A „harminchatos” múltja

Harminc évvel ezelőtt, 1981 októberében került sor az ötemeletes – faluhelyen ritkaságszámba menő-, lakótömb átadására. Miképpen született meg a lakóház felépítésének a gondolata?

A volt állami gazdaság (ÁG) vezetősége mindig nagy gondot fordított az alkalmazottak lakásgondjainak megoldására. Ezt bizonyítja az ÁG által felépített számos lakássegység, melyek megtalálhatóak Királyrévben, Mácsónyáson, Úrföldön és Gulyamezőn is. A hetvenes évek második felétől egyre nehezebben lehetett építkezési telekhez jutni, aminek következtében egyre több fiatal költözött el, talált otthonra valamelyik közeli városban. Ezt a

Pred tridsiatimi rokmi, v októbri roku 1981 bola daná do užívania päťposchodová – v dedinských pomeroch veľmi zriedkavá -, 36 bytová jednotka. Ako sa rodila myšlienka výstavby tohto domu? Vedenie bývalého štátneho majetku vždy veľkú pozornosť venovalo riešeniu bytových problémov svojich zamestnancov. Dôkazom ich snahy sú bytové jednotky, ktoré sa nachádzajú v Kráľovom Brode, na Máčonási, Slovenskom Poli a na Pasienkoch. Od druhej polovice sedemdesiatych rokov bolo stále ťažšie sa dostať k stavebnému pozemku. V dôsledku toho sa stále viac mladých ľudí sťahovalo do blízkych miest. Túto situáciu chcelo vtedajšie vedenie ŠM riešiť a získať mladých ľudí pre poľnohospodárstvo. Tak vznikla myšlienka, aby Stavebné bytové družstvo v Galante postavilo bytový dom v Kráľovom Brode. Plán nasledoval čin a tak pred tridsiatimi rokmi 36 rodín - spolu 121 osôb mohlo šťastne obsadiť svoje nové bývanie, svoj nový domov, v pekných, priestraných 3-izbových bytoch. Vďaka tomu počet obyvateľov Kráľovho Brodu vzrástol, lebo niektorí z dovtedy dochádzajúcich zamestnancov tiež dostali byt – spolu s dolnochotárčanmi 32 osôb.

30 rokov je dlhá doba, plná rôznych zmien. Takou veľkou zmenou bolo, že pred 10 rokmi vznikla možnosť odkúpiť si byty do súkromného vlastníctva. Túto možnosť sme využili skoro všetci. V súčasnosti, v rámci našich finančných možností, snažíme obnovovať budovu, udržiavať v poriadku jej okolie, aby bola i naďalej pekným bodom dediny.

Ružena Bormová

helyzetet akarván megoldani, s elérni, hogy a falatok egy része legalább kötődjön a mezőgazdasághoz, született meg a gondolat, hogy a Galántai Lakásszövetkezet építsen a falunkban is egy szövetkezeti tulajdonú lakóházat. Az elgondolást követte, s így 30 évvel ezelőtt 36 család, összesen 121 személy, boldogan foglalhatta el új otthonát, a szép tágas háromszobás lakásokat. Ennek köszönhetően Királyrév lakossága még gyarapodott is, hiszen nemcsak királyréviek, de az eddig bejáró dolgozók közül is többen jutottak lakáshoz, az alsóhatáriakkal együtt összesen harmincketten.

Harminc év nagy idő, tele változásokkal. Ilyen jelentős változás volt, hogy 10 évvel ezelőtt lehetőség nyílt a lakások magántulajdonba való megvásárlásra, amellyel szinte minden lakó élt is. Ma, ahogyan a pénzeszközök engedik, igyekszünk felújítani az épületet, rendben tartani a környékét, hogy továbbra is a falu egy szép pontja legyen.

Gyalog Erzsébet

Milyen is a lakásokban az élet

Kíváncsiak voltunk a lakótömb lakóinak véleményére is, ezért néhányukat felkerestük, meséljenek a „harminchatos” múltjáról, az itt töltött évekről.

Gyalog Erzsébet

Alig vártuk a beköltözést, az első napokban matracokon aludtunk. Férjemmel együtt az állami gazdaságban dolgoztunk, én 1966-ban, onnan mentem nyugdíjba is. Mielőtt idejöttünk Mácsonyáson laktunk, ott szintén az alkalmazottak számára kialakított szoba – konyhas házban éltünk, de nem volt vezetékes víz így három gyerekkel nem volt könnyű. Mikor meghallottuk, hogy lakásokat terveznek építeni, azonnal kérvényt nyújtottunk be. A lakást nem

kellett kifizetni, csupán a tűzhelyért fizettük, továbbá tíz éves bérleti szerződést kellett aláírunk. Mi voltunk az egyike azon három családnak, akik elsőként beköltözhetek harminc évvel ezelőtt. Sokkal jobb és könnyebb lett az élet. Fél éven belül minden lakásba lakók költöztek. Alakultak ki barátságok minden bejáratban, mára viszont a találkozások megritkultak, talán ezt a mostani világ hozta magával. Mára tizenketten maradtunk az „első lakók” közül.

Varsányi Mária esete kissé eltér a fent említettektől. Ő nem a „harminchatosban” lakik. Ő volt az egyike azoknak, akik két évvel ezelőtt beköltözhetek az önkormányzat által épített bérlakásokba. „Nagyon nagy volt már a családi ház kettőnknek, a fiamnak és nekem, úgy a

fenntartás, mint a gondozás szempontjából. Hallottunk a bérlakások építéséről, aztán vacillálni kezdtünk a fiammal, mit is tegyünk, beszélgettünk erről a családdal, aztán végül a bérlakások mellett döntöttünk. Egyáltalán nem bántuk meg, hiszen nem kell akkorra területet rendben tartani, már nehezen bírtam. A családi házra már sokat kellett volna költeni, nyugdíjból erre nincs nagy lehetőség. Ez a lakhatási forma mindenképp kényelmesebb, bevallom azért, hogy az udvar hiányzik. Talán egy hátránya van a lakásnak, hogy nagyon közel lakunk egymáshoz a szomszédokkal, viszont én jól

kijövök mindenkivel, tehát ez nem zavar. Én vagyok a legidősebb így aztán mindenkinek a Mari mamája vagyok. Jó közösség vagyunk itt. Ezt a lakhatást én csak minden idősnek ajánlani tudnám, olyannak, aki nem bír a kerttel, vagy nehéz a lakás fenntartása. Itt sem lehet unatkozni, elvégzem a teendőim, aztán kézimunkázok, olvasok, mindig feltalálom magam”- mondja Varsányi Mari néni.

B. Juhos Melinda

Varsányi Mária

Aký je vlastne život v bytovke?

Boli sme zvedaví aj na názor obyvateľov bytovky, preto sme niekoľkých z nich navštívili. Chceli sme sa dozvedieť viac o minulosti bytovky, o tom, aký v nej bol život.

Gyalog Erzsébet

Nevedeli sme sa dočkať, kedy sa už môžeme nastahovať do bytu, v prvých dňoch sme spali len na matracoch. S manželom sme obidvaja pracovali v štátnom majetku. Ja od roku 1966 až kým som neišla do dôchodku. Predtým sme bývali na Máconáši, v dome určenom pre robotníkov štátneho majetku. Jednoizbový dom bol síce priestorový, ale nemali sme tam vodu. S tromi deťmi to v ňom teda nebolo veľmi ľahké. Keď sme sa však dozvedeli o tejto možnosti, hneď sme podali žiadosť o byt v novostavbe. Byt sme nemuseli platiť len za sporák s tým, že sme museli podpísať nájomnú zmluvu na desať rokov. Boli sme jedni z troch rodín ktoré sa sem nastahovali ako prví. Za pol roka sa každý byt obsadil. Nadviazali sa priateľstvá, ale dnes sa stretávame veľmi zriedkavo. Z pôvodných 36 rodín ostalo

len dvanásť.

Prípad **Márie Varsányiovej** sa líši od obyvateľov tridsaťšestky. Aj ona sa spolu s ostatnými nastahovala do novovybudovaných nájomných bytov pred dvomi rokmi. „Rodinný dom bol pre mňa a môjho syna už veľký a finančne nákladný. Potom, čo sme sa dopočuli o výstavbe nájomných bytov, rodinou sme veľa rozmýšľali o tom, či máme do toho ísť. Nakoniec sme sa rozhodli pre zmenu, ktorú sme vôbec neofutovali. Táto forma bývania je oveľa pohodlnejšia, ale musím sa priznať, že my chýba dvor. Ale to neznamená, že sa tu nudím, vôbec nie, po domácich prácach robím ručné práce, alebo si čítam knihu. Vždy robím niečo. Nevýhodou je, že sme veľmi blízko seba. Mne to ale nevadí. Veľmi dobre vychádzam s každým. Nakoľko som tu najstaršia, som Mari babkou každého. Túto formu bývania by som odporúčala všetkým tým, ktorí už nedokážu obrábať záhradu alebo sa im ťažko vyplácajú režijné náklady na dom” – hovorí pani Mária.

B. Juhos Melinda

Új köntösbe bújt a templom sekrestyéje

Ahogy előkerestem a Rév Mondó előző kiadásait ritkán fordult elő olyan év, hogy a királyrévi egyház úgymond háza táján ne történt volna valami említésre méltó esemény. Nem szeretném részletezni a már úgy is leírt történeteket, inkább arról szeretnék pár sorban említést tenni, ami a 2011-es esztendőben történt.

Kezdődött ugyanis, hogy Katona Irénke, azzal a kérdéssel fordult hozzám, valamit nem lehetne-e elkövetni templomunk sekrestyéjének padlózatával, ami már nagyon rossz állapotban volt. Így kezdődött és most már nyugodt szívvel kijelenthetem, hogy elindult egy láncreakció. Összejött egy kis önkéntes társaság és időt, fáradságot nem kímélve kölcsönzött gépekkel nekifogott a munkának. A munkamenet adva volt. Először is el kellett távolítani az egész tönkrement padlózatot, utána kezdeni a betonozást és így sorban a többi műveletet. El-

készült a talaj, aztán rájöttünk, hogy kellenek új bútorok. Nem felel meg az ablak, az ajtók, ezeket mind ki kellett cserélni. A templomban öregek a gyertyatartók, az oltár mellett egy aranyozott kereszt, a papi karosszék a mellette levő ülőkék új köntöst kaptak. Új szőnyeg került a padok közé. A főbejárat egy szép kovácsolt rácsos ajtót kapott. Ez mind-mind egy időt, fáradságot, anyagi és erkölcsi támogatást nem sajnáló sekrestyés aszszonykának, Irénkének köszönhetően jött létre. Azok, akik néhány évvel jártak templomunkban, azok talán nem is hinnének a szemüknek.

A királyrévi egyházközség és a hívek nevében ezúton szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik valamilyen módon kivették részüket ebből a nemes cselekedetből. Nem említék egy személyen kívül semmilyen nevet, nem szeretnék bárkit is kihagyni.

Minden magánvállalkozónak, magánszemélynek és adakozóknak köszönet a segítségért! Dicsértessék a Jézus Krisztus.

Farkas Alajos – alpolgármester

Keď som si prečítal predošlé vydania Rév-Mondó sotva som našiel vydanie, v ktorom by nebolo spomínané nejaké dianie zo života nášho kostola. Nerád by som opakoval už doteraz spomínané udalosti, radšej by som napísal pár slov, čo sa udialo v roku 2011. Všetko sa začalo vtedy, keď sa ma Irenka Katonová opýtala, či by sa nemohlo niečo urobiť s podlahou v sakristii nášho kostola, ktorá bola už naozaj vo veľmi dezolátnom stave. Slovo dalo slovo, zišla sa malá dobrovoľná brigádnická skupinka a nezištne sa dala do roboty. Pracovný postup bol daný. V prvom rade bolo treba zlikvidovať poškodenú podlahu, potom vymeniť starý nábytok. Vymenilo sa tiež okno, vnútorné dvere, aj svietniky. Taktiež farárske kreslo a taburetky dostali nové potahy.

Medzi lavicami sa vymenili koberce. Na hlavné vchodové dvere sa namontovali krásne kovácke mriežkové dvere. A to všetko vďaka jednej nezištnej kostolníčke Irenke. V mene veriacich by som sa chcel týmto poďakovať všetkým, ktorí sa zúčastnili na tej ušľachtilej

činnosti!

A tu by som chcel poďakovať jednu dôležitú vec nechcem menovať nikoho, aby som nechtiac niekoho vynechal a aby niekto sa cítil dotknutý a urazený. Ďakujeme každému súkromnému podnikateľovi, darcom a súkromným osobám

za odvedenú prácu a dary ! Pán Boh buď pochválený !

Alojz Farkas

Kilencven évesek a templom harangjai

Az első világháború megfosztja a Szent Imre római katolikus templomot harangjaitól a legkisebb kivételével. Az új harangokat a brünni Manoušek cégnél rendelik meg 1921-ben. A harangokért a község lakói 53 000 koronát fizettek. A nagyharang 386 kg, a középső 198 kg, a kicsi 76 kg. Az új harangok 1921 december 12-én érkeztek meg a zsigárdi állomásra.

Zvony majú 90 rokov

Vo veži rímsko-katolíckeho kostola sv. Imricha sú zavese- né 4 zvony. V I. svetovej vojne boli zvony (okrem najmenšieho) zhabané na vojenské účely. Nové zvony boli zliate u P.Manouške a spol. v Brne v r. 1921 a stály občanov 53 000 korún. Najväčší váži 386 kg, stredný 198 kg a malý 76 kg.

Zvony boli uliate na počesť sv. Imricha – stojí na strednom zvone. Ako jediný zo starých zvonov sa zachoval umierá- čik, ktorý je zasvätený Panne Márii.

Dnes zvonía veľké a stredné zvony.

A harangokat Szent Imre tisztele- tére öntették a királyrévi hívek – áll a középső harangon.

Nagyharangon a következő felirat található: Boldogasszony Anyánk – régi nagy Pátronánk légy velünk. A középső haranghoz a gyár kérte a hadba vitt harang szívét, azért lett annak felirata Vértviharom hullt ősz szívével hirdetem nektek: Mind, akik hűn éltek, holtan éltet nyertek.

A kisharangot Jézus szívének szentelték, felirata: Jézus szíve, irgalmaz nekünk.

Az eredeti harangok közül csupán a Szűz Mária lélekarang maradt fenn. Ma a nagyharang és a középsőharang kondul meg.

Részlet a községi krónikából

Leventét már tíz éves korában rabul ejtette a vadállatok szeretete

A tizenöt éves, első gimnazista Marczibál Leventének nem egy mindennapos hobbi van. míg a korabelije többségét az internet köti le, ő fácánokat nevel.

Levente kiskorától kezdve imádta az állatokat, nagyon érdekelte a vadászat, éppen ezért kijárt és kijár ma is a vadászokkal a természetbe. A fiú öt évvel ezelőtt kezdett el foglalkozni a fácánokkal, akkor került hozzá két madár, egy vadászfácán kakas és egy királyfácán tyúk, majd újbabbakat és újbabbakat sikerült beszerezniük. „Azért a fácán, mert leginkább a vadállatok érdekeltek, és ezek közül a fácán az egyetlen, amely otthoni tartásra is alkalmas. Kisebb voltam szerettem volna rókát vagy mókust, de ezt nem lehetett. Eleinte csak négy-öt kiscacát kelt ki a tojásokból, amelyek javarészt el is pusztultak. Előfordult, hogy száz tojásból egyetlen sem kelt ki, kiderült, hogy a kakas egyáltalán nem volt termékeny” – mondta Levente, aki amit csak lehet meg is tanult az állatokról, folyamatosan a könyveket és az internetet bújja a témában. „Bevallom, kísérletezem is, kíváncsi voltam, hogy néz ki az állat, míg a tojásban van, ezért nem egy tojást feláldoztam, feltörtem és megvizsgáltam milyenek a még nem kifejlesztett picik. Le is kameráztam a kikelést. A tojást egyébként egy lámpával átlehet világítani, ezzel megállapítható, hogy fias-e” – avat be Levente. Eleinte a kiscsirkék etetésére alkalmas táppal etették a kicsiket, idén viszont kifejezetten, fácánok etetésére alkalmas keveréket javasoltak a szakemberek, ezzel minimálisra tudták csökkenteni az elhullást és a negyvenhét kikelt madárból negyvenhárom megmaradt, ezekből sikerült eladniuk is, néhányat elajándékozott és nem egyet szabadon is engedett. Leventétől megtudom, hogy a fácánok tenyésztése leginkább a kezdeti stádiumban igényel nagy odafigyelést és sok gondoskodást. „Idén vettünk keltető gépet, amely segítségével csaknem ötven madár kikelt, a keltetőn naponta kétszer kellett forgatnom a tojásokat három héten keresztül. A kis gép meglelt, és megfelelő páratartalmat biztosít. Kikelés után kislámpával melegítettük a madarakat, kamillateát kaptak, a betegeket elkülönítettük, ápolgattuk és miután felerősödtek kiraktuk őket egy kisketrebe” – mondja Levente. Megtudtam, hogy a kiscacának nagyon gyorsan nőnek, főleg a számukra megfelelő táptól, ami fehérjéket, hangyatojást, tojássárgáját tartalmaz. Miután nagyobbak lesznek, néhány hónaposak már elég nekik a kukorica, búza és a napraforgó, az, amihez egyébként a vadonban is hozzájutnak. Leventének jelenleg tizennyolc fácánja van. „Ahhoz hogy vadásztársaságoknak tudjuk kínálni, ahhoz nagyban kellene csinálnunk, egy-egy telepítésnél több százra is szükség lehet. Ehhez nagyobb helyre lenne szükség. Szeretnék inkább kicsibe megmaradni, eddig van elegendő érdeklődő is a kiscacákra. Előfordulhat, hogy a jövőben érdekesebb lenne áttérni a drágább fajták tenyésztésére. Ez most egyfajta tapasztalatszerzés, idén keltek ki ilyen nagy számban” – zárta le a fiatal állatbarát.

B. Juhas Melinda

Leventeho už v jeho desiatich rokoch očarili voľne žijúce zvieratá

Pätnástročný Levente Marczibál má veľmi netradičnú záľubu. Kým sa jeho rovesníci hrávajú na počítači, surfujú na internete on chová bažantov.

Levente sa už od skorého detstva veľmi zaujímal o zvieratá, o poľovníctvo. Preto začal chodiť von do prírody na poľovačky s poľovníkmi. S bažantmi začal sa zaoberať pred piatimi rokmi. Vtedy sa k nemu dostal jeden bažant polovný a jedna kráľovská samička bažanta. Neskôr k nim pribudli ďalšie a ďalšie. „Zaujímajú ma voľne žijúce zvieratá, preto chovám bažantov, lebo ako jediné sú vhodné na domáci chov. Keď som bol malý, tak bol by som radšej choval líšku alebo veveričku, to sa však nedalo. Na začiatku sa zo sto vajíčok vyliahlo len zopár bažantov, ktoré väčšinou aj uhynuli. Neskôr sa dozvedel, že samec vôbec nebol plodný” – hovorí

Levente, ktorý neustále číta odborné knihy a hľadá články o tejto téme. Mladý chlapec sa priznáva, že neraz aj experimentoval. Bol zvedavý, ako môže vyzeráť bažant ešte vo vajíčku, tak neraz obetoval vajíčko, preskúmal ako vyzerá plod. Raz nahral na kameru aj vyliahnutie bažanta. Ako hovorí vajíčko sa dá aj presvietiť, takto sa dá preskúmať či je vajíčko splodené. Na začiatkoch krmili vtákov krmivom vhodným pre kurčatá, potom mu však odborníci odporučili špeciálne krmivo pre bažantov. Vďaka tomu dokázali minimalizovať úhyn bažantov.

Z štyridsiatichsedmich vyliahnutých zvierat prežilo až štyridsattri. Z toho počtu sa mu podarilo aj niekoľko predáť. Niečo z toho dal do daru a niekoľko z nich vypustil do voľnej prírody. Od Leventeho sa dozvedám, že chov bažanta je náročný na začiatku, vtedy sa im treba viac venovať. „V tomto roku sme kúpili stroj na liahnutie, vďaka čomu sa vyliahlo skoro päťdesiat vtákov. Na stroji som musel denne dvakrát otáčať vajíčka počas troch týždňov. Malý prístroj okrem toho, že hreje vajíčka, im zabezpečuje aj potrebné množstvo pary. Po vyliahnutí sme ich zahrievali žiarovkou, dali sme im harmančekový čaj. Chorých vtákov sme umiestnili oddelene až kým sa nezotavili, potom sme ich dali do malej klietky” – vraví Levente. Dozvedela som sa od neho, že malé bažanty rastú veľmi rýchlo, hlavne od stravy, ktorá obsahuje bielkoviny, mravenčie vajíčka, žltky vajíčok. Niekoľko mesačné bažanty užedia kukuricu, pšenicu, slnečnicu, teda to, čo by našli aj vo voľnej prírode. Levente má momentálne osemnásť bažantov. Aby ich mohol ponúkať poľovníckym združeniam, musel by ich mať niekoľko stoviek. Nato by však potreboval väčší priestor. Gymnazista však chce ostať len malým chovateľom. Hovorí, že v budúcnosti možno prejde na chov ušľachtilých odrôd. Terajší chov vníma ako určitú prax, vďaka ktorej získava skúsenosti do budúcnosti.

Az „Electro Fighters” táncsoport életéről

Talán még a fiatalok egy része sem tud róla, hogy 2010 szeptemberében megalakult községünkben és a szomszédos Nádszeg községben egy táncsoport, amely extra modernnek mondható. Nem túl populáris, de annál egyedibb zenei, öltözködési és hajviseleti, valamint mozgási stílus, amit kezdetben tecktoniknak, manapság pedig electro táncnak nevezünk.

Eredetéről hosszan lehetne írni, röviden annyit, hogy Franciaországból ered, Párizsban van a hivatalos központja, ahol a nagyobb világversenyeket szervezik.

Saját, központilag kiadott versenyszabályzattal rendelkezik. Világszerte közel 40 országban szerveznek ilyen versenyeket. Legnagyobb „felfutottsága” Mexikóban és Oroszországban van, de mi is próbálunk felzárkózni. Olyannyira, hogy a fellépéseink mellett egy Nemzetközi táncversenyt is megszerveztünk 2011. június 4-én a vágfarkasdi kultúrházban, melyen három résztvevő ország táncosai mellett csapatban és egyéniben is kimagasló eredményt értünk el.

Versenyzők: Kesiar László, Kesiar Gyuri, Szijártó Márk, Kálozi Balázs, Riska József, Szendrei Miriam. Edző: Horváth Attila. Reméljük a jövőben, még hallunk róluk!

Horváth Attila

Zo života tanečnej skupiny „Elektro Fighters“

Málokto vie, že pred rokom pár nadšencov z našej obce a z Trstíc založili extra modernú tanečnú skupinu. Jej štýl nie je príliš populárny, ale je jedinečný v hudobnej, v pohybovej ako aj vo výzorovej súvislosti. V začiatkoch ho nazývali techtonik, dnes funguje pod názvom elektro tanec.

Pochádza z Francúzska. Jej oficiálnym strediskom je Paríž, kde sa organizujú svetové súťaže. Najväčšiu popularitu má v Mexiku a v Rusku, ale snažíme sa aj my zomknúť. 4. júna 2011 sme organizovali medzinárodnú

súťaž vo Vlčanoch, kde sme medzi súťažiacimi troch krajín získali vynikajúce výsledky.

Naši súťažiaci: Ladislav Kesiar, Juraj Kesiar, Márk Szijártó, Balázs Kálozi, Jozef Riska, Miriam Szendrei

Tréner: Attila Horváth

Veríme, že ešte budeme o nich počuť!

„Hömpölygő áradatom
Áldásként rátok hagyom.
Vízem italul szolgáljon,
Halaim étékül kínálom.”

Az őszi hagyatékunk

Így szól a rege a Feketevízről, mely itt éle a mindennapjainkban, hol jámboran folydogálva, hol megzabolázhatatlanul. Figyelni kell a folyó rezdüléseit. Mint egy jó halász, ki tán a meder fenekéig lelát. A bölcs halász tudja, a horgászat több a halfogásnál. Igaz, a napot megkoronázza a jó fogás, ám ha az ember üres kézzel távozik a partról, akkor sem volt rossz napja. Figyeltétek e már a várukat építő hódokat, a pelyhes vadkacsákat, a madarak tarka seregét? Itt van a falunkban, itt van ez a szépség, mindnyájunké!

Rombolja az idő és a felelőtlen emberek. Van horgásza a falunknak több tucat, utánpótlás is. Hát vegyük kezünkbe az érték sorsát! Meg kellene alakítani a horgász szövetséget. Falunkban nincs múltja, de jövője annál jelentősebb lehet. Zálaga lehet ez az ifjú horgászok nevelésének, a vízpartok tisztántartásának, felügyeletének a hal utánpótlás bebiztosításának. Fontos, hogy a fiatal horgászok megtanulják a szabályokat s ezen túl az idősebbektől azt a fajta alázatot, amit ez a nemes kultúrájú tevékenység megérdemel.

Fontos a természet szépségének tudatos megélése, a vízi életter megismerése a neszek észlelése. Védjük meg örökségünket!

Nagy Ilona

„A Feketevíz felett
Szellő susog,
Táncolat körülölelve
egy ősi dallamot.”

A legszebb karácsonyom (karácsonyi történet)

Egész
n a p
e s e t t
a hó.
Olyan

sűrűn, hogy az ember az orra hegyéig se látott. A házakat úgy behordta a hó, hogy némelyiknek csak a füstölő kéménye látszódtott. Mindenki a karácsonyra készült, vártuk a legszebb ünnepet. Szegény apám nemrég jött meg a hadifogságból lesoványodva, láztól csillogó szemekkel feküdt az ágyon. Anyám a szobában szorgoskodott, de a szemét le nem vette apámról. Én anyám körül sündörögtem, huzigáltam köténye sarkát: Anyám, édesanyám ugye én is kapok a Jézuskától egy hajas babát, olyan szépet, mint a szomszéd Évikének van. Anyám nem szólt semmit, szomorú arca almosolyodott, és megsimogatta a fejemet. Lassan besötétedett, mindenhol kigyúltak a fények. Mi is meggyújtottuk a gyertyákat a karácsonyfán. Csak egy kicsi fa volt a miénk, nem volt rajta csak pár szem dió, és néhány szem ezüstpapírba csomagolt kockacukor, amit édesanyám kapott a gazdától, a tegnapi mosásért. Vacsora után eloltottuk a lámpát, hogy minél hamarabb jöhesse a Jézuska. Nagyon sokáig nem tudtam elaludni. Gondolataim csak úgy zakatoltak: biztos kapok egy babát, hiszen olyan jó kislány voltam. Nagyon későre járt, mire elálmosodtam. Még arra emlékszem, hogy a szobába halvány fény derengett, és a karácsonyfa körül, egy fehérbe öltözött alak forgolódott. Gyorsan becsuk-

tam a szemem, és olyan erősen szorítottam, ahogy csak bírtam. Édesanyám mindig azt mondta, hogy a Jézuska csak akkor jön, amikor a gyerekek alszanak. Mire felébredtem már világos volt, és a fa alatt ott ült egy baba. Kiugrottam az ágyból és mezítláb a hideg kövön a karácsonyfához rohantam. Felkaptam a babát és nagyokat ugráltam a fa körül. Igaz csak rongybaba volt, haja kóc, szeme két csillogó gomb, de nekem a legszebb volt a világon. Ekkor vettem észre, hogy apám ül az ágyon. Egyik kezében egy karéj kenyér a másikban egy bögre gőzölő tejeskávé. Eldobtam a babát és sikoltva futottam apámhoz. Apám, édesapám, hát meggyógyult, a Jézuska meggyógyította az édesapámat. Átöleltem apám lesoványodott testét, és csókoltam ahol értem. Anyám az ágy szélénél állt a fehér hálóingben. Hiszen én őt láttam az éjjel, az én ősz hajú édesanyám volt a Jézuska. Vékony kis karjaimmal átöleltem szüleimet, és úgy szorítottam őket, mintha soha többé nem akarnám őket elengedni. Hogy meddig álltunk ott, egymást átölelve, sírva, már nem tudom, hiszen mindez nagyon régen történt. Azóta felnőttem, férjhez mentem, gyermekeim születtek. Azóta minden karácsonykor elmesélem nekik ezt a történetet. Amikor látom gyermekeim könnytől csillogó szemét, valami melegség járja át a lelkemet. Hiszem ez volt az én legszebb karácsonyom.

Minden kedves királyrévi lakosnak boldog, békés, karácsonyi ünnepeket kívánok!

Kárász Erzsébet

Királyrévi monda - Nagy Ilona gyűjtéséből

Élt valaha falunkban egy idős ember feleségével. Az öregember sodrott cigarettát szívott. A csutakot rendesen odaragasztotta a szája bal sarkába.

Apjók, fordult hozzá a sparheltől az asszonya, s hogy felesége szólt a szája jobb sarkából fújt egyet bozontos bajszán, utána kérdezett. No mi kék?

Azt gondoltam, megtehetné, hogy abbahagyod ezt a bűdös bagózást. Összeraknám az árát és vennék rajta egy zekét. Jó vastagot, meleget. Az öreg régi vágyára tapinta az asszony, hát elábrándozott. Nyelvével szája közepére nyálazta a kialudt cigaretta csutkát. Hű az anyját, de jó is lenne! Egy lapos köpéssel beleröpítette a bagóvéget a hamuba. Két kézre fogta az ibriket s öntött a borból. Az egység megkötetett.

Vigye az ördög, szívja az ördög fohászodott naponta keservesen a

megszokott cigaretta után, de nem szegte szavát.

Végre eljött a vásár ideje. Micsoda egy nap volt! Az öreg legényesen feszített a zekében. A hazaúton megszédült kérges tenyerébe vonta asszonya kezét. Ez a csendes öröm átjárta mindkettőjüket. Az esteledésben nem látszott vészesnek a ború csak a hirtelen jött mennydörgés és a feltámadt szél jelezte, baj van. Már ömlött is az eső. Hazaérve a teknő fölé lógatták a megdagadt zekét és kinyomkodták belőle a vizet.

Jól felszítottam a tüzet, idetesszük mé a sparhelt mellé vigasztalt az asszony és a székre akasztott zekét egész közelre tolt. Lefeküdtek. Az öreg hangos gurgulázó horkolásából riadt, levegő után kapkodva. Fekete füst borított mindent. Tüzet fogott a zeke, kiabálta. Égő darabjai utolsókat pislákolnak. Nem szívtam én, egyszerre szívta el az ördög! A maró füstöt érezve ehhez kétség sem férhetett.

70 évesek

Czirák Gabriel, Gróf Károly,
Marczibál György, Nagy
István, Pelikán Imre, Szíjártó
Gabriella,

75 éves

Benes Imre, Burdi Katalin,
Krecsko Margit, Martinkovič
Viola, Pelikán Otília, Szabó
Valéria, Szíjártó Sándor,

75 évesnél idősebbek

Bede Imre/76, Czirák
Aranka/76, Zuzana
Medíková/76, Kilácsko
Ignác/76, Földi László/76,
Nagy Irén/76, Varsányi
Lajos/76, Deák Erzsébet/77,
Kubovičová Anna/77,
Szépe Rozália/77, Papp
Mária/77, Szalai Erzsébet/77,
Bede Rozália/78, Borbély
Margit/78, Kiss Katalin/78,
Kubicsek Mária/78,
Merva Mária/78, Nagy
Imre/78, Szarka Gyula/78,
Bede László/79, Györödi
Veronika/79, Laczkó
Matild/79, Martinkovič
István/79, Nagy Erzsébet/79,

80 évesek

Balogh Júlia, Barczy János,
Borbély Imre, Rózsa Anna,
Szüllő Mária

80 évesnél idősebbek

Illényi Ilona/81, Simkó
Irén/81, Szabó László/81,
Benes Gyula/82, Márkus
Katalin/82, Koleszár
Rozália/82, Laczkó István/82,
Gombos Mária/83, Szabó
Ferenc/83, Tóth István/83,
Kilácsko Ilona/85, Katona
Margit/86, Pavlová Mária/86,
Szabó Gyula/86, Szikura
Ferenc/86, Tóth Margit/86,
Balogh Valéria/89

94 éves Medovarská Zuzana

95 éves Balogh Magdaléna

Nyugdíjasainknak

Beborult az ég,
Hópelyhek hullnak.
Angyalszárnyként védőn,
Falunkra borulnak.

Feltámadt a szél,
Fagyos nádat zörget.
Feketevíz fodra,
Bizony jéggé dermedt.

Megszólt a harang is,
Ma oly lágyan zengett.
Ünnepe van, ünnepe
Az idős embereknek.

Adtunk s kaptunk,
Élményt, szeretetet.
Ami lelkében az embert
Gazdagabbá tehet.

Nagy Ilona

Elhunytak – Opustili nás

2010. december 24. – Salát Irén/63
2011. február 28. – Morvay Imre/72
2011. március 22. – Kosztolányi Vilmos/78
2011. április 18. – Benes Lujza/77
2011. május 10. – Deák Margit/74
2011. május 11. – Eliášovszky Béla/66
2011. május 21. – Stanislav Kubovič/53
2011. június 14. – Kovács Erzsébet/76
2011. június 24. – Anderkó Magda/72
2011. július 19. – Mézes Zoltán/61
2011. július 24. – Ázsoth László/73
2011. július 27. – Faragó István/53
2011. október 20. – Andódi Anna/52
2011. november 9. – Kubicsek István/82
2011. november 11. – Gróf Anna/63
A helyi temetőben helyezték örök nyugalomba volt királyrévi lakosokat.
Bývalí občania ktorí boli pochovaní v Kráľovom Brode.
Androvics Ferenc/37, Morvay Éva/64

Megszülettek – Naše novorodeniátka

2010. december 28. – Varsányi Vivien
2011. március 9. – Knapová Patrícia
2011. április 26. – Kubiček Adrián
2011. május 13. – Mészáros Zsóka
2011. július 19. – Alföldi Noel
2011. október 13. – Kilácskó Ákos
2011. november 4. – Poláková Dorka
2011. november 18. – Farkas Dorina
2011. november 20. – Mészáros Csenge

Kimondták az igent – Manželstvo uzavreli

Gabriel Juhos – Nikola Hrotková
Juraj Mikovič – Veronika Buriánová
Pavol Kilácskó – Csilla Udvarosová
Ján Seleštiansky – Renáta Švardová

50, 60, 70 évesek találkozója 2011
Stretnutie jubilantov

Rév Mondó, Királyrév polgárainak lapja, IX. évfolyam, 2011. december. A kétnyelvű lap 650 példányszámban jelenik meg. Kiadja a
Királyrévi Községi Hivatal, szerkesztőbizottság elnöke: **PhDr. Racsko Pál**, a község polgármestere

Szerkesztő: **Mgr. Balogh-Juhos Melinda, Schnábelt Dóra, Mézes Márta**

A lapban megjelent cikkek szerzői: **Mgr. Balogh-Juhos Melinda, PhDr. Racsko Pál, Szikura Katalin, Szekeres Márta, Nagy Ilona, Ing. Szikura Ferenc, Szarka Mária, Ružena Bormová, Farkas Alajos, Kárász Erzsébet**
Grafikus-tördelő: **Orbán Péter – Zoxó Press**, Nyomja a **dunaszerdahelyi Valeur nyomda**

A kultúrház felújítása – Rekonstrukcia kultúrneho domu

